

Μνήμων

Τόμ. 4 (1974)

Τ Ο Μ Ο Σ Τ Ε Τ Α Ρ Τ Ο Σ

ΜΝΗΜΩΝ

ΧΡΗΣΤΟΣ Κ. ΛΟΥΚΟΣ : 'Ο Κυβερνήτης 'Ιω. Καποδίστριας και οί Μαυρομυχαλαί • ΕΛΕΝΗ ΓΑΡΑΙΚΑ - ΚΑΤΣΙΑΔΑΚΗ : Μιά προσπάθεια για τήν ἄρση του Βουλγαρικοῦ σχίσματος (Νοέμβριος 1912) • ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ : Μαμελοῦκοι Ἑλληνικῆς καταγωγῆς (οί ἀδελφοί Γαέτα) • ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΓΑΡΑΙΚΑ : Παράγοντες τῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας γύρω στό 1875 • ΘΑΝΟΣ ΒΕΡΕΜΗΣ : Τό ἐπίμαχο θέμα τῆς ἐπετηρίδος τοῦ στρατοῦ τοῦ 1927 • ΒΓΕΝΑ Α. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ : Ἡ δίκη τοῦ Θεόκλητου Φαρμακίδου (1829 - 1830) • Βιβλιογραφία Ἱστορίας τοῦ Νέου Ἑλληνισμοῦ (1973).

Α Θ Η Ν Α 1 9 7 4

ΜΑΜΕΛΟΥΚΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΑΤΑΓΩΓΗΣ. (ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΑΕΤΑ)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

doi: [10.12681/mnimon.182](https://doi.org/10.12681/mnimon.182)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ Δ. (1974). ΜΑΜΕΛΟΥΚΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΑΤΑΓΩΓΗΣ. (ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΑΕΤΑ). *Μνήμων*, 4, 121-152. <https://doi.org/10.12681/mnimon.182>

ΜΑΜΕΛΟΥΚΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΑΤΑΓΩΓΗΣ

(ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΑΕΤΑ)

Ἡ κατὰ τὸ 1453 ἀρξαμένη περίοδος τῆς Τουρκοκρατίας ἐπέφερε - πλὴν τῶν ἄλλων - καὶ τὴν διόγκωσιν τοῦ ἐξ Ἑλλάδος πρὸ τὸ ἐξωτερικὸν μεταναστευτικοῦ ρεύματος. Τὰ δυναμικώτερα στοιχεῖα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐγκαταλείποντα τὴν πατρίδα, συνεπήγνυνον εἰς τὰς κυριωτέρας εὐρωπαϊκὰς ἀλλὰ καὶ ἀφρικανικὰς καὶ ἀσιατικὰς πόλεις παροικίας, διαμορφοῦντα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς διασποράς.

Εἰς τὴν ἑλληνικὴν ὁμως διασπορὰν δὲν περιλαμβάνονται μόνον ἄτομα συγκεκροτημένα εἰς κοινότητας, ἀλλὰ καὶ Ἕλληνες οἱ ὅποιοι, ἀφομοιωθέντες σχεδὸν πλήρως ὑπὸ τοῦ ξένου περιβάλλοντος, ἔδρασαν ἀποκλειστικῶς σχεδὸν ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, τὸ ὅποιον τοὺς ἐδέχθη. Καὶ ναὶ μὲν ὁ βίος καὶ τὸ ἔργον τῶν ἀξιολογωτέρων ἐξ αὐτῶν ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστον τμῆμα τῆς Ἱστορίας τοῦ τόπου ὅπου ἐγκατεστάθησαν, ἐφ' ὅσον ὁμως οὗτοι οὔτε ἐλησμόνησαν τὴν ἑλληνικὴν τῶν καταγωγῇν οὔτε ἐπέτρεψαν - διὰ τῆς διαγωγῆς τῶν - εἰς τοὺς ἀλλοφύλους συνεργάτας τῶν νὰ παρίδουν αὐτήν, ἢ μελέτη τῆς ἐν γένει δράσεως τῶν εἶναι συμβολὴ καὶ εἰς τὴν ἑλληνικὴν Ἱστορίαν.

Τινὰς τῶν τοιούτων Ἑλλήνων ἔχει ὡς ἀντικείμενον ἡ παροῦσα μελέτη καὶ συγκεκριμένως ὅσους ἐξ αὐτῶν ἔδρασαν εἰς τὴν Αἴγυπτον τῶν Μαμελούκων κατὰ τὸ δεῦτερον ἡμῖς τοῦ ΙΗ' αἰ. καὶ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ ΙΘ'. Αὐτοί, φύσεις τυχοδιωκτικαί, εὗρον ἐκτεταμένον πεδίον δράσεως τόσον εἰς τὴν Αἴγυπτον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, χώραν κυριολεκτικῶς ἀναρχομένην, ὅσον καὶ εἰς τὰς τάξεις τῶν Μαμελούκων, κοινωνίας στρατιωτικῆς καὶ κοσμοπολιτικῆς. Τοιαύτη δὲ ὑπῆρξεν ἡ πολιτεία τῶν, ὥστε δὲν εἶναι ὑπερβολὴ νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι αἱ προοδευτικαὶ κινήσεις καὶ τὰ νεωτεριστικὰ ρεύματα εἰς τὴν Αἴγυπτον τῶν Μαμελούκων κατὰ τὰς τελευταίας πρὸ τῆς γαλλικῆς εἰσβολῆς δεκαετηρίδας ὠφείλοντο κατὰ μέγα μέρος εἰς Ἕλληνας.

Ἡ ἐργασία αὕτη ἀποτελεῖ προσπάθειαν πρὸς ἀνασύνθεσιν τοῦ βίου καὶ τῆς δράσεως τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, οἱ ὅποιοι τόσον συνέβαλον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς Αἰγύπτου καὶ - ἐμμέσως - εἰς τὴν πρόσδον τοῦ ἐκεῖ διαβιοῦντος ἑλληνικοῦ στοιχείου.

Α) ΜΑΜΕΛΟΥΚΟΙ

Ι) Οί Μαμελοῦκοι ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεώς των μέχρι τοῦ 1517.

Ἡ συνήθεια συγκροτήσεως στρατιωτικῶν δυνάμεων ἐκ δούλων ἦτο καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ Μεσαίωνος λίαν διαδεδομένη εἰς τὴν μουσουλμανικὴν Ἀνατολήν. Ταύτην ἀκολουθήσαντες οἱ σουλτάνοι τῆς Αἰγύπτου ἠγόρασαν εἰς ἐξευτελιστικὰς τιμὰς τοὺς συνεπεία τῆς μογγολικῆς ἐπιδρομῆς τοῦ 1238 δουλωθέντας κατοίκους τοῦ Καυκάσου¹ καὶ διὰ τῶν ἱκανωτέρων ἐξ αὐτῶν ἐσχημάτισαν τὰ πρῶτα στρατιωτικὰ σώματα τῶν Μαμελούκων². Ταῦτα, ἐξελιχθέντα εἰς εἶδος πολιτοφυλακῆς³ μὲ ἰσχὺν ἀνάλογον πρὸς ἐκείνην τῶν πραιτωριανῶν τῆς ἀρχαίας Ρώμης ἀνέλαβον τὸν πλήρη ἔλεγχον τῆς κοιλάδος τοῦ Νείλου καὶ ἐπέτυχον νὰ σφετερισθοῦν αὐτὴν ταύτην τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν (1250). Τὸ ὄνομα ὅμως τοῦ Μαμελούκου, τὸ ὁποῖον ἐχαρακτήριζε μέχρι τέλους τοὺς ἀνήκοντας εἰς τὸ ἰδιότυπον τοῦτο στράτευμα, ἀποτελεῖ τεκμήριον τῆς δουλικῆς προελεύσεως καὶ φύσεώς του⁴.

Οἱ Μαμελοῦκοι διεδραμάτισαν κύριον ρόλον εἰς τὸν πολιτικὸν βίον τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ 561 ἔτη. Τὸ τέλος των τοποθετεῖται τὸ 1811, ὅποτε αἱ ἐναντίον των στραφεῖσαι ὑπουλοὶ ἀλλὰ κεραυνοβόλοι ἐνέργειαι τοῦ Μωῆ-χάμμετ Ἀλῆ ἐπέφερον τὴν ὀλοσχερῇ ἐξόντωσίν των⁵. Ἡ ἱστορία των δυνατὸν νὰ διαιρεθῇ εἰς τρεῖς περιόδους :

- α) περίοδος τῆς ἀπολύτου κυριαρχίας 1250 - 1517 (ἔτος τῆς ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν κατακτήσεως τῆς Αἰγύπτου).
- β) περίοδος τῆς οὐσιαστικῆς (ἀλλ' ὄχι καὶ τυπικῆς) ἐξουσίας 1517 - 1798 (ἔτος τῆς ὑπὸ τὸν Ναπολέοντα γαλλικῆς εἰσβολῆς).
- γ) (ὑπο)περίοδος τῆς καταπτώσεως 1798 - 1811.

1. Βλ. Μ α ν ὠ λ η Γ ι α λ ο υ ρ ά κ η, Ἡ Αἴγυπτος τῶν Ἑλλήνων, Ἀθήνα, (ἀ. ἔ.), σ. 69.

2. Εἰς τοῦτο συνέτεινε κατὰ πολὺ καὶ ἡ συγκριτικῶς πρὸς ἄλλας κοινωνίας προνομιακὴ θέσις τοῦ δούλου εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ἐνδεικτικῶς βλ. W. G. B r o w n e, Nouveau voyage dans la Haute et Basse Egypte, la Syrie, le Dar - Four où aucun Européen n' avoit pénétré; fait depuis les années 1792 jusqu'en 1798. Μετάφρ. ἐκ τῆς ἀγγλικῆς ὑπὸ J. C a s t é r a, τ. I, Paris 1800, σ. 71.

3. Milice. Βλ. G. G u e m a r d, De l'armement et de l'équipement de Mameluks, ἐν «Bulletin de l'Institut d'Égypte», 8 (1929), σ. 2.

4. Ἡ λέξις Mamluk εἶναι ἡ παθητικὴ μετοχὴ τοῦ ἀραβικοῦ ρήματος malaka σημαίνοντος κατέχω. Βλ. A. J. W e n s i c k, ἐν «Encyclopedie de l'Islam», τ. 2 (1927), σ. 230.

5. Βλ. κατωτ. σ. 31.

Κατὰ τὴν πρώτην περίοδον ἡ Αἴγυπτος ἐκυβερνήθη ὑπὸ Μαμελοῦκων σουλτάνων ἀνηκόντων εἰς δύο δυναστείας : τὴν τῶν Bahri (1250 - 1390) καὶ τῶν Burdji (1382 - 1517). Οἱ δύο οὗτοι βασιλικοὶ «οἴκοι» προσελθόντες κατὰ τρόπον ἰδιαίχοντα εἰς τοὺς Μαμελοῦκους ἐξ ἐπιλέκτων στρατιωτικῶν τμημάτων, διετήρησαν εἰς τὰς ὀνομασίας τῶν τὴν ἀνάμνησιν τῆς ἀρχικῆς τῶν ὑποστάσεως ⁶.

Ἡ (ὑπο)περίοδος 1798 - 1811 ἥ δὲν προσαρτᾶται εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν Μαμελοῦκων ἢ θεωρεῖται ἀπλῆ προέκτασις τῆς περιόδου τῆς Τουρκοκρατίας.

Τόσον ὑπὸ τοὺς Bahri ὅσον καὶ ὑπὸ τοὺς Burdji ἡ Αἴγυπτος διωκθήθῃ διὰ συστήματος συγκρινομένου πρὸς τὴν εὐρωπαϊκὴν φεουδαρχίαν : Ἡ χώρα ἦτο διαμοιρασμένη εἰς τιμάρια, τῶν ὁποίων οἱ κύριοι ἀπελάμβανον τὰς προσόδους χωρὶς ὅμως νὰ ἐξασκοῦν ἐπ' αὐτῶν οὐδεμίαν πραγματικὴν ἐξουσίαν. Ἡ ἀπολυταρχικὴ ἐξ ἄλλου διακυβέρνησις τοῦ σουλτάνου - τὸν ὅποιον περιστοιχίζον οἱ τιμαριούχοι - εἶτε διαβιούντες ἀπλῶς εἰς τὴν εἰς Κάϊρον αὐλήν του, εἶτε συγκροτοῦντες τὸ βοηθητικὸν εἰς τὴν ἄσκησιν τῆς ἐξουσίας του συμβούλιον τοῦ Κράτους - ἀνέστελλε πᾶσαν κεντρόφυγον τάσιν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ Μαμελοῦκοι κατῴρθωσαν νὰ ἀποφύγουν τὸ κύριον μειονέκτημα τοῦ εὐρωπαϊκοῦ φεουδαλισμοῦ.

Ἡ διαδοχὴ τῶν Bahri ὑπὸ τῶν Burdji ἐπέφερε σημαντικὰς ἀλλαγὰς εἰς τὴν δουλικὴν ἐκείνην κοινωνίαν. Πλὴν τῆς μεταβολῆς τοῦ ὑπερέχοντος φυλετικοῦ στοιχείου ⁷ παρατηρεῖται μεταβολὴ εἰς τὸν τρόπον μεταβίβασεως τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας : Ἐνῶ ἐπὶ τῶν Bahri τὸν σουλτάνον διεδέχετο ὁ πλησιέστερος συγγενὴς του, ἐπὶ Burdji τὸν διεδέχετο ὁ

6. Ἡ λέξις Bahri προέρχεται ἐκ τοῦ bahr (θάλασσα)· οὕτως οἱ ἰθαγενεῖς ὠνόμαζον τὸν Νεῖλον. Οἱ Bahri ἐκλήθησαν τοιουτοτρόπως, διότι, ὄντες κατ' ἀρχὰς φρουρὰ τοῦ σουλτάνου Nadjm - a l - Din - Aiyub (1240 - 1249), ἐστρατοπέδευον ἐπὶ τῆς νησίδος τοῦ Νεῖλου Roda. Οἱ Burdji ἐξ ἄλλου, καταλύοντες εἰς τὴν ἀκρόπολιν τοῦ Καῖρου, ἔλαβον τὴν ὀνομασίαν τῶν ἐκ τοῦ burg, σημαίνοντος φρούριον, ὀχυρόν. (Βλ. M. S o b e r n h e i m, ἄρθρ. «Mamluks» ἐν «Encyclopedie de l'Islam» αὐτόθι).

Ἡ ἐναλλαγὴ εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν δύο δυναστεϊῶν ἀποτελεῖ ἐξ ἄλλου βάσιν πρὸς διαίρεσιν τῆς ἱστορίας τῶν Μαμελοῦκων διαφόρου τῆς ἀνωτέρω προταθείσης. Συμφώνως πρὸς ταύτην ἔχομεν τὸ ἀκόλουθον σχῆμα :

- α) Περίοδος ἀρχῆς τῆς δυναστείας Bahri.
- β) Περίοδος ἀρχῆς τῆς δυναστείας Burdji.
- γ) Τουρκοκρατία (1517 - 1798).

Ἡ (ὑπο)περίοδος 1998 - 1811) ἥ δὲν προσαρτᾶται εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν Μαμελοῦκων ἢ θεωρεῖται ἀπλῆ προέκτασις τῆς περιόδου τῆς Τουρκοκρατίας.

7. Εἰς τὰς τάξεις τῶν Bahri ὑπερεῖχε τὸ τουρκομανικὸν στοιχεῖον, ἐνῶ εἰς ἐκείνας τῶν Burdji τὸ κίρκασιανόν.

ἐκλεκτός τοῦ στρατεύματος. Οὗτος συνήθως ἦτο ὁ πλέον ἡλικιωμένος τῶν ἐπιδόξων διαδόχων μὲ ἀποτελέσμα νὰ ἐπικρατήσῃ ἀπὸ τοῦ 1230 κ. ἔξ. ἡ ἀρχὴ ὅχι τῆς ἀξιοκρατίας, ἀλλ' ἡ τῆς γεροντοκρατίας (*seniorat*), χαρακτηριστικὸν τῆς ἱεραρχίας τῶν Μамελοῦκων μέχρι τοῦ ἀφανισμοῦ τῶν ⁸.

Κύριον χαρακτηριστικὸν τῆς κοινωνίας τὴν ὁποίαν διεμόρφωσαν οἱ Μамελοῦκοι ὑπῆρξεν ὅτι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους διетήρησε τὴν δουλικὴν τῆς ὕφην. Τὸ στράτευμα συνέκειτο ἐξ ἀπελευθερωθέντων δούλων, εἰς τοὺς ἀξιωτέρους τῶν ὁποίων καὶ μόνον ἐπεφυλάσσετο ἡ ἀνοδος εἰς τὰ ὑψηλότερα ἀξιώματα. Ὁ ἐκ τῶν τάξεων τῶν ἀποκλεισμός τῶν ἐντοπίων Ἀράβων καὶ ὁ προσανατολισμός τῶν υἱῶν τῶν Μамελοῦκων πρὸς ἔργα θεωρούμενα ὡς δευτερεύοντα ⁹ ἐπέφερε τὴν διαμόρφωσιν τοῦ στρατιωτικοῦ τούτου σώματος εἰς πολεμικὴν ἀριστοκρατίαν, τῆς ὁποίας ἡ ἀναγκαία διὰ τὴν ἐπιβίωσίν τῆς ἀνανέωσις ἐπραγματοποιεῖτο ἔξωθεν. Εἰδικὸς κυβερνητικὸς ὑπάλληλος, ὁ «ἀγοραστής τῶν Μамελοῦκων» (*Tadjir al-Mamalik*), ἔφερεν εἰς τὴν Αἴγυπτον δούλους εἰς παιδικὴν ἢ ἐφηβικὴν ἡλικίαν. Οὗτοι, ἐκπαιδευόμενοι κατ' ἀρχὰς «θεωρητικῶς» εἰς ἰδίαν σχολήν, ὑφίσταντο ἐν συνεχείᾳ πρακτικὴν ἐξάσκησιν εἰς τὴν τέχνην τῶν ὄπλων εἰς τὴν φρουρὰν τῶν ἐμῶν ἢ καὶ εἰς ἐκείνην τοῦ σουλτάνου. Οἱ νέοι οὗτοι Μамελοῦκοι, μὴ ὄντες ἐκ γενετῆς Μουσουλμάνοι, διетήρουν καὶ μετὰ τὴν ἀλλαξοπιστίαν τῶν τὸ χριστιανικὸν τῶν ὄνομα ὡς σημεῖον ἀνωτερότητος καὶ διαχωρισμοῦ ἀπὸ τῶν ἰθαγενῶν Μουσουλμάνων ¹⁰.

Ἡ περίοδος τῶν Μамελοῦκων σουλτάνων ὑπῆρξε διὰ τὴν Αἴγυπτον περίοδος αἵγλης ἀντανακλωμένης εἰς τὴν τέχνη τῆς ἐποχῆς ¹¹. Στρέψαντες οὗτοι τὴν πολεμικὴν τῶν δραστηριότητα εἰς τὸν ἀσιατικὸν ὠδον, κατέλυσαν τὰ ὑπολείμματα τῶν ἡγεμονιῶν τῶν Σταυροφόρων, ἀπέκρουσαν τοὺς Μογγόλους, ἐπεξέτειναν τὴν κυριαρχίαν τῶν μέχρι τοῦ Εὐφράτου ¹² καὶ ἐπιτυχόντες τὴν ἐκ μέρους τῶν χαλιφῶν παραχώρησιν τῆς οὐσιαστι-

8. Βλ. M. Sobernheim, αὐτόθι. Βλ. ἐπίσης Niccolò Machiavelli, *Il Principe* (Introduzione e note di Federico Chabod), 1966, σσ. 101-102.

9. Βλ. κατωτ. σ. 10, ὑποσ. 4.

10. Βλ. Cambridge History of Islam, τ. I, Cambridge 1970, σ. 227.

11. Βλ. M. Sobernheim, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 232.

12. Οἱ Μамελοῦκοι, ἐξελθόντες τῆς κοιλάδος τοῦ Νείλου πρὸς τὴν Συρίαν, συνέδεσαν καὶ πάλιν τὴν Αἴγυπτον μετὰ τοῦ παραδοσιακοῦ πολιτιστικοῦ τῆς χώρας, τοῦ τῆς δυτικῆς Ἀσίας. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ σουλτάνοι τῶν προέβησαν εἰς ἐγχείρημα συνεχῶς ἐπαναλαμβανόμενον ὑπὸ τῶν δυναμικῶν ἰθυόντων τῆς Αἰγύπτου ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερον. Πρβλ. τὴν ἐσχάτως (1958) ἐπιχειρηθεῖσαν ἔνωσιν Αἰγύπτου καὶ Συρίας. [Βλ. καὶ Philip K. Hitti. *History of the Arabs*, London 1958, σ. 719 καὶ Carl Brockelmann, *History of the Islamic Peoples*, London⁵ (ἄ.ἔ.)].

κῆς ἐξουσίας των πρὸς αὐτοὺς, κατέλαβον πρωτεύουσαν θέσιν εἰς τὸν κόσμον τοῦ Ἰσλάμ. Τὰ θεμέλια ὁμῶς τῆς «δουλικῆς» ταύτης αὐτοκρατορίας ὑπέσκαπτον χρονίζουσαι κοινωνικαὶ κρίσεις. Οἱ Μαμελοῦκοι οὐδέποτε ἐνεσωματώθησαν φυλετικῶς ἢ καὶ πολιτιστικῶς εἰς τὸ αἰγυπτιακὸν περιβάλλον, τὴν δὲ ἀποξένωσίν των ταύτην ἀπὸ τοῦ ἐντοπίου στοιχείου ἐπέτεινεν ἡ ὑπέρμετρος (οἰκονομικὴ ἰδίᾳ) ἐπιβάρυνσις τοῦ τελευταίου διὰ τὰς ἐξωτερικὰς ἐπιτυχίας τῆς χώρας, ἡ διαφθορὰ τῶν ἀνωτέρων Μαμελοῦκων ἀξιοματούχων καὶ ἡ συμφεροντολογικὴ δημοσιονομικὴ πολιτικὴ τῶν σουλτάνων.

Περατοῦντες τὸ κεφάλαιον τοῦτο ἀναφέρομεν ὀλίγα τινὰ περὶ τοῦ αἰγυπτιώτου Ἑλληνισμοῦ. Ἡ ἀπὸ τοῦ 641 χρονολογουμένη παρακμὴ του συνεχίζεται καὶ κατὰ τὴν περίοδον τῶν Μαμελοῦκων σουλτάνων. Οὗτοι συχνότατα ἔλαβον ἐχθρικὴν στάσιν ἔναντι τοῦ ὀλιγαρίθμου πλέον ἑλληνικοῦ στοιχείου ἐπεμβαίνοντες εἰς τὰ τῆς ἐκκλησίας του¹³ καὶ ὑποβάλλοντες τοῦτο εἰς διωγμούς. Ἰδιαιτέρως ἄγριοι ἐξ αὐτῶν ὑπῆρξαν οἱ ὑπὸ τῶν τελευταίων Μαμελοῦκων βασιλέων διενεργηθέντες¹⁴.

II. Οἱ Μαμελοῦκοι κατὰ τὴν περίοδον τῆς Τουρκοκρατίας (1517 - 1798).

Οἱ Μαμελοῦκοι, πρώτη δύναμις τοῦ μουσουλμανικοῦ κόσμου, ἦτο φυσικόν νὰ συγκρουσθοῦν μετ' ἄλλων δυνάμεων, ἀσιατικῶν ἢ καὶ εὐρωπαϊκῶν. Καὶ ναὶ μὲν οὗτοι ὑπερίσχυσαν τῶν Σταυροφόρων καὶ τῶν Μογγόλων, εὐρέθησαν ὁμῶς εἰς δυσχερῆ θέσιν, ὅταν ἡ πολιτικοστρατιωτικὴ καὶ οἰκονομικὴ σφαῖρα ἐπιρροῆς των ἦλθεν εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῆς ἀντιστοίχου πορτογαλικῆς καὶ ὀθωμανικῆς.

Αἱ Ἀνακαλύψεις καὶ εἰδικώτερον ὁ συνεπεία τούτων πορτογαλικὸς ἔλεγχος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης καὶ τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ ἠπείλησαν τὸ μέχρι τότε ἀκμάζον (λόγῳ γεωγραφικῆς θέσεως) ἐμπόριον τῆς Αἰγύπτου. Οἱ Μαμελοῦκοι ὁμῶς ἦσαν ἀνίκανοι νὰ ἀντιμετωπίσουν στρατιωτικῶς τὴν πορτογαλικὴν ἀπειλήν. Ὦντες ἡ «τελευταία μεσαιωνικὴ δυναστεία τοῦ ἀραβικοῦ κόσμου»¹⁵ διετήρησαν εἰς τὸν τομέα τῆς πολεμικῆς τέχνης παρῳχημένας δομὰς καὶ ἀντιλήψεις μὲ ἀποτέλεσμα νὰ προσλάβῃ ἡ στρατιωτικὴ των δύναμις ἀναχρονιστικὸν χαρακτῆρα. Ἐκ τῆς ἀδυναμίας ταύ-

13. Βλ. Ἀ. Θ. Γ. Πολίτου, Ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ ἡ νεωτέρα Αἴγυπτος, τ. I, Ἀλεξάνδρεια - Αἰθῆναι 1928, σ. 75.

14. Τότε, μεταξὺ ἄλλων ἐμαρτύρησαν καὶ οἱ Γαβριὴλ καὶ Κρεμηδόλης. Βλ. Χρ. Παπαδοπούλου, Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας (62 - 1934), Ἀλεξάνδρεια 1935, σ. 592.

15. Βλ. Philip K. Hitti, ἐνθ' ἀνωτ., σ. 671.

της ώθούμενοι έπεζήτησαν την σύναψιν συμμαχίας μετά της ραγδαίως άνερχομένης νέας δυνάμεως του 'Ισλάμ : της των 'Οθωμανών¹⁶. Ούτοι κατ' άρχάς άπεδέχθησαν ταύτην, δέν έβράδυναν όμως—ώς ήτο φυσικόν—νά στραφούν έναντίον των άρχικων των συμμάχων.

'Η πορεία της συρράξεως θά ήδύνατο νά θεωρηθῇ προδιαγεγραμμένη. 'Η έκ μέρους των Μамελούκων περιφρόνησις των πυροβόλων όπλων καί ή «τυφή» πίστις των εις την προσωπικήν άνδρείαν καθίστα αὐτοὺς εύκολον λείαν τῶς διαθετόντων σύγχρονον όπλισμόν Τούρκων. Αἱ ήτται των εις την Συρίαν (Marj Dabiq), (Αύγουστος 1516) καί εις την Αἴγυπτον (Raydanıyya), (Ίανουάριος 1517) έπέφερον την κατάλυσιν της πολιτικῆς των ανεξαρτησίας καί την προσάρτησιν της Αἰγύπτου εις την 'Οθωμανικήν αυτοκρατορίαν¹⁷.

16. Διά πλείονα βλ. The Cambridge History of Islam, ένθ' άνωτ., σ. 317.

17. Μετά την κατάληψίν της ή αἰγυπτιακή πρωτεύουσα έδηώθη υπό των τουρκικων στρατευμάτων. Κατά την διάρκειαν της δηώσεως αὐτῆς τουρκικόν τμήμα έφθασε πρό του εις Τζουανίαν (ή Τζουβανίαν) μετοχίου των Σιναϊτών μοναχων. 'Η βεβαία σφαγή των άπετράπη ένεκα του ότι ό διοικητής του τουρκικού άποσπάσματος Τσερνотάμπεης ήτο έλληνικῆς καταγωγῆς. Ουτος όχι μόνον διέσωσε τοὺς μοναχοὺς, άλλ' έτοποθέτησε καί φρουράν πρός ασφάλειά των μέχρις του άποκατασταθῆ ή τάξις.

'Ο 'Ιεροσολύμων Νεκτάριος εις την «Ίστορίαν» του δίδει πολλές συμπληρωματικάς πληροφορίας περί του γεγονότος τούτου, μεταξύ των όποιων καί ότι ό Τσερνотάμπεης, διοικητής τότε του «Μωρέως», ως καί οί ύπ' αὐτόν «σπαῖδες» ήσαν όχι άπλῶς έλληνικῆς καταγωγῆς, άλλ' έλληνόφανοι καί Χριστιανοί. (Βλ. Κωνσταντίνου Ν. Παπαμιχαλοπούλου, 'Η Μονή του 'Ορους Σινᾶ, 1932, σ. 283 καί ύποσημ. 2).

'Εν συνεχείᾳ οί Σιναῖται, κοινότης με μεγάλην πολυτικήν όξυδέρκειαν λόγω των ιδιαζουσων ιστορικων καταστάσεων, έσπευσαν νά προσεγγίσουν τόν νέον κύριον της Αἰγύπτου, σουλτάνον Σελίμ τόν Α'. Οί μοναχοί έζήτουν όπως ό σουλτάνος έπικυρώσῃ τὰ άρχαῖα προνόμιά των, τὰ όποῖα έξισφάλιζον την πολιτιστικήν καί θρησκευτικήν έπιβίωσιν των έν μέσω του μουσουλμανικού κόσμου. Πρός τούτο έκόμισαν εις τόν Σελίμ τὸ ύποτιθέμενον ιδιόγραφον διάταγμα (άχτναμέν) του Μωάμεθ, διά του όποιου τὸ Σινᾶ έξισφαλιζέτο από πάσης έπιβουλῆς όποθενδήποτε προερχομένης. Την συνέχειαν άφηγεῖται ό 'Αθανάσιος Κομνηνός 'Υψηλάντης : «καί δοὺς (ό Σελίμ) τοῖς Σιναῖταις πρόγραμμα άσودσίας κατά τὸν άχτναμέ του Μωάμεθ, δν αὐτῷ έφανέρωσαν, ... δοὺς δέ καί ἴσον του άχτναμέ τῇ ἰδίᾳ ύπογραφῇ βεβαιούμενον καί κρητῆσας παρ' έαυτῷ τὸ πρωτότυπον, άποθήσαν αὐτὸ έν τῷ θησαυροφυλακίῳ ως μέγα τι ως έφη κειμήλιον, δωρησάμενος δι' αὐτὸ τοῖς Σιναῖταις καί 400 φλωρία...» ('Α θ α ν α σ ί ο υ Κομνηνοῦ 'Υψηλάντου, Τὰ μετά την 'Αλωσιν, εκδίδοντος 'Αρχιμανδρίτου Γερμανοῦ 'Αφθονίδου, έν Κωνσταντινουπόλει 1870, σ. 48).

Διά πλείονα σχετικῶς με τόν άχτναμέν καί την προσκόμισιν τούτου εις τόν σουλτάνον βλ. Κωνσταντίνου Ν. Παπαμιχαλοπούλου, ένθ' άνωτ., σσ. 186 - 217 καί 284 - 288.

Πάντα τὰ άνωτ. περί του άχτναμέ άνάγονται όπωςδῆποτε εις την σφαῖραν

Ἡ κατάληψις τῆς Αἰγύπτου ὑπῆρξε γεγονός μὲ τεραστίαν ἀπήχησιν εἰς τὸν τότε κόσμον τῆς Ἀνατολῆς — μουσουλμανικὸν καὶ χριστιανικόν¹⁸— ἡ δὲ Ὀθωμανικὴ αὐτοκρατορία κατέλαβεν ἀδιαφιλονικῶς πλέον τὴν πρώτην θέσιν μεταξὺ τῶν δυνάμεων τοῦ Ἰσλάμ.

Ἡ ὑπὸ τοῦ Σελὶμ Α΄ διοικητικὴ ἀναδιοργάνωσις τῆς κατακτηθείσης χώρας ὑπῆρξεν ἰδιότυπος. Φοβούμενος οὗτος τὴν λόγῳ τῶν εἰδικῶν γεωγραφικῶν, στρατηγικῶν καὶ οἰκονομικῶν συνθηκῶν τῆς κοιλάδος τοῦ Νείλου¹⁹ ἀνάπτυξιν κεντροφύγων τάσεων ἐκ μέρους τῶν Τούρκων διοικητῶν²⁰, ἀφῆκε τὸ παλαιὸν κυβερνητικὸν καὶ κοινωνικὸν σχῆμα τῆς νέας ἐπαρχίας ἄθικτον. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ οὐσιαστικὴ ἐπὶ τῆς χώρας ἐξουσία παρέμεινε εἰς τὰς χεῖρας τῶν Μαμελούκων, τὴν τυπικὴν ἐπικυριαρχίαν ἐξήσκει ὁ Ὀθωμανὸς σουλτάνος, ἐνῶ τὸ αὐτόχθον σημιτικὸν στοιχείον παρέμεινεν ὑπόδουλον εἰς τοὺς παλαιοὺς (ἀλλὰ καὶ τοὺς νέους) κυριάρχους του²¹.

Ἡ προσάρτησις πάντως τῆς Αἰγύπτου εἰς τὸ τουρκικὸν κράτος ἐπέφερε τὴν συστηματικωτέραν ἀναδιάρθρωσιν τοῦ διοικητικοῦ τοῦ συστήματος. Ἡ χώρα ἀπετέλεσε μπεηλερμπεηλίκιον (beglerbegilik)²², ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ὁποίου ἐποθετοῦτο πασᾶς ἀποστελλόμενος ἐκ Κωνσταντινουπόλεως. Ἀπὸ αὐτὸν τὸν πασᾶν ἐξηρτῶντο 24 Μαμελούκοι μπέηδες, διοικηταὶ σαντζακίων (sanhaq) εἰς τὰ ὁποῖα διηρέθη ἡ χώρα²³. Τοιοῦτοτρόπως, ἐνῶ ὁ Τούρκος διοικητὴς εἶχε ἀναλάβει τὴν κεντρικὴν διακυβέρνησιν, τὴν ἐπαρχιακὴν διετήρησαν οἱ Μαμελούκοι. Τὸ κρατικὸν δηλ.

ραν τοῦ θρόλου μὴ ἀνταποκρινόμενα πλήρως πρὸς τὴν ἐπιστημονικὴν ἀλήθειαν. Τὸν πυρῆνα ὅμως τῆς παραδόσεως ταύτης ἀποτελεῖ ἀναμφιβόλως ἱστορικὸν συμβάν.

18. Ἀπόηχον τοῦ γεγονότος εὐρίσκομεν καὶ εἰς ἑλληνικὰς πηγὰς. Π.χ. ὁ Ἀθηνῶν Μελέτιος ἀναφέρει ὅτι «...αὐτὸς δὲ (ὁ Σελὶμ δηλ.) ὑπέταξεν εἰς αὐτὸν τὸ τε βασίλειον τῆς Δαμασκοῦ, καὶ τὸ τῆς Αἰγύπτου διωχθέντων τῶν Μαμελούκων κατὰ τὸ ἀφῆ» (Μελετίου, Μητροπολίτου, Μητροπολίτου Ἀθηνῶν, Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, τ. 3, Βιέννη, 1784, σ. 378).

19. Πρβλ. W. G. Browne, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 68.

20. Ἦδη τὸ 1524 ὁ Ὀθωμανὸς διοικητὴς Ἀχμέτ πασᾶς αὐτοανεκηρύχθη σουλτάνος, ὑπολογίζων εἰς τὴν μαμελουκικὴν ὑποστήριξιν. Βλ. The Cambridge Histogy of Islam, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 319.

21. Βλ. J. H. Kramers, Mamluks (Période s'étendant de 1517 à 1798), ἐν «Encyclopédie de l'Islam», ἐνθ' ἄνωτ., σ. 233.

22. Βλ. Ἰωάννου Γ. Γιαννοπούλου, Ἡ διοικητικὴ ὁργάνωσις τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος κατὰ τὴν Τουρκοκρατίαν (1393 - 1821), ἐν Ἀθήναις, 1971, σ. 28. Περὶ τὸ 1591 ὁ ὅρος μπεηλερμπεηλίκιον ἀντεκατεστάθη ὑπὸ τῆς ὀνομασίας ἐγιαλέτιον (eyalet)· ἀπὸ τῆς ὥς ἄνω χρονολογίας ἐπομένως δὲν γίνεται λόγος περὶ μπεηλερμπεηλικίου, ἀλλὰ περὶ ἐγιαλετίου Αἰγύπτου (Misr).

23. Βλ. Philip K. Hitti, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 671.

σύστημα τῆς Αἰγύπτου προσέλαβε δυαδικὸν χαρακτῆρα, κυρίαν αἰτίαν τῆς ἐπακολουθησάσης κακοδαιμονίας αὐτῆς.

Αἱ δικαιοδοσίαι τοῦ πασᾶ τυπικῶς ἦσαν λίαν ἐκτεταμέναι. Οἱ μπέηδες ὅμως κατάρθωσαν, συνασπιζόμενοι ἐναντίον τοῦ ²⁴, νὰ ἐκμηδενίσουν τὴν ἐξουσίαν τοῦ ²⁵. Οὕτω, κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς Τουρκοκρατίας ἐκ τῶν διαταγμάτων τῆς Πύλης ἐγίνοντο σεβαστὰ εἰς τὴν Αἴγυπτον μόνον ὅσα ἦσαν σύμφωνα πρὸς τὴν θέλησιν τῶν Μамελοῦκων ἀρχόντων ²⁶. Εἰς αὐτοὺς ἐξ ἄλλου εἶχε περιέλθει κατ' οὐσίαν κατὰ τὴν ἰδίαν περίοδον τὸ δικαίωμα ἐπικυρώσεως τῆς ἐκλογῆς τοῦ πασᾶ ἢ καὶ ἀνακλήσεώς τοῦ ²⁷. Ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν ἐξελίξεων τούτων τὰ εἰς Αἴγυπτον ἐρχόμενα στελέχη τῆς σουλτανικῆς διοικήσεως κατ' ἀνάγκην προσηρμόζοντο εἰς τὸ δεσπότην мамелουκικὸν περιβάλλον εἰς τοιοῦτον μάλιστα βαθμόν, ὥστε νὰ γίνεται λόγος περὶ «мамелукоποίησης» (mamlukisation) τοῦ ὀθωμανικοῦ στοιχείου ²⁸.

Ὅντες τυπικῶς μόνον ὑποτελεῖς εἰς τὸν Ὀθωμανὸν αὐνοκράτορα καὶ παραμείναντες οἱ φορεῖς τῆς πραγματικῆς ἐξουσίας οἱ Μамελοῦκοι ἐτελειοποίησαν τὸ σύστημα διὰ τοῦ ὁποίου καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ Μεσαίωνος ἐπετύγχανον τὴν διαρκῆ εἰσροὴν νέου αἵματος εἰς τὰς τάξεις των. Κατὰ τὴν ἐξεταζομένην περίοδον εἰδικοί πράκτορες (δρῶντες κυρίως εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν) προέβαινον εἰς ἀγορὰς δούλων κατὰ πλειοψηπίαν λευκῶν καὶ Χριστιανῶν, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς συνεπληροῦτο ἐνίοτε ὑπὸ Ρώσων ²⁹ καὶ Αὐστριακῶν αἰχμαλώτων πολέμου ἢ καὶ Νέγρων ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Ἀφρικῆς ³⁰.

Ἡ ἀφομοίωσις τοῦ ἀνομοιογενοῦς ταύτου ἀνθρωπίνου ὕλικου πρὸς τὸ μουσουλμανικὸν γενικώτερον καὶ αἰγυπτιακὸν εἰδικώτερον περιβάλλον ἐπετελεῖτο διὰ τῆς ἐντατικῆς ἐκπαιδεύσεως εἰς τὴν ὁποίαν ὑπέβαλλε τοὺς

24. Ὅταν δὲν ἦσαν ἀπασχολημένοι εἰς καταστρεπτικούς διὰ τὴν χώραν ἰδιωτικούς πολέμους. Παρουσιάζετο δηλ. φαινόμενον ἀνάλογον πρὸς τὸν ἀρχαῖον συγκρητισμόν.

25. Ὁ Brown ἀναφέρει χαρακτηριστικῶς ὅτι, κατὰ τὸν χρόνον τῆς εἰς Αἴγυπτον περιηγήσεώς του (τέλη ΙΗ' αἰ.), τὸ διβάνιον τοῦ ὁποίου προήδρευεν ὁ πασᾶς δὲν συνήρχετο εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ τελευταίου, ἀλλ' εἰς ἐκείνην ἐνὸς τῶν ἰσχυροτέρων μπέηδων. (W. G. Brown, ἐνθ' ἀνωτ., σσ. 69 - 70).

26. Βλ. W. G. Brown, ἐνθ. ἀνωτ., σ. 70.

27. Βλ. J. J. Marcel, Égypte depuis la Conquête des Arabes jusqu'à la Domination Française, Paris 1848, σ. 240.

28. Βλ. J. H. Kramers, αὐτόθι.

29. Οὗτοι προσήρχοντο κυρίως ἐκ τῆς Γεωργίας, Κιρκασίας καὶ Μιγγρελίας, τῆς τελευταίας ταυτιζομένης πρὸς τὴν ἀρχαίαν Κολχίδα.

30. Βλ. W. G. Brown, ἐνθ' ἀνωτ., σσ. 71 - 72.

νέους δούλους ὁ κύριός των, συνήθως ἀνώτερος ἀξιωματοῦχος, μπέης ἢ kachef. Ἡ ἐκπαίδευσις, συνισταμένη ἐκ σειρᾶς ὅλης ἀσκήσεων καὶ παιδιῶν, ἀπέβλεπεν εἰς τὴν δημιουργίαν ἱκανῶν πολεμιστῶν συμφώνως πρὸς πρότυπον στρατιωτικῆς ἀρετῆς παραμεῖναι ἀναλλοίωτον ἐπὶ αἰῶνας. Εἰς τὸ πλαίσιον τοιαύτης ἀγωγῆς δὲν περιελαμβάνετο, ὡς ἦτο φυσικόν, ἡ πνευματικὴ καλλιέργεια πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων³¹.

Περατοῦντες τὴν ἐκπαίδευσίν των οἱ «νεοσύλλεκτοι» δοῦλοι ἐλάμβανον παρὰ τοῦ κυρίου των ἵππον καὶ ὅπλισμόν ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης συγκατελέγοντο εἰς τὰς τάξεις τῶν Μαμελούκων καὶ ἦσαν οὐσιαστικῶς ἐλεύθεροι. Πρὸς τὸν κύριόν των δὲν τοὺς συνέδεον ἡ δεσμοὶ προσωπικῆς ἀφοσιώσεως, δεδομένου δὲ ὅτι δὲν ἴσχυεν ἡ ἀρχὴ τῆς κληρονομικῆς διαδοχῆς μόνον ἡ προσήλωσις των εἰς τὸ κόμμα ἰσχυροῦ τινος ἄρχοντος καὶ ἡ ἀνάπτυξις πάσης διπλωματικῆς, σωματικῆς, πολιτικῆς ἢ καὶ στρατηγικῆς ἀρετῆς των ἡδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἀνάδειξίν των³².

Διὰ τῆς ἀσκήσεως εἰς τὴν ὁποίαν ὑπεβάλλοντο καὶ διὰ τοῦ βίου τὸν ὁποῖον διῆγον οἱ Μαμελούκοι ἡδυνήθησαν νὰ δημιουργήσουν ἓνα τῶν πλεόν ἀξιωμαχῶν στρατῶν τῆς Ἑγγύς Ἀνατολῆς : Ταχύτατοι, εὐέλικτοι, πολεμοῦντες κατὰ τρόπον πλήρως προσηρμοσμένον πρὸς τὰς γεωγραφικὰς συνθήκας καὶ ἐφωδιασμένοι δι' ἀναλόγου ὀπλισμοῦ³³, ἐπέτυχον οὕτοι νὰ κυριαρχήσουν ἐπὶ μακρὸν εἰς μίαν τῶν νευραλγικωτέρων περιοχῶν τῆς ὑψηλίου. Κύριον μειονέκτημα ὅμως τῆς στρατιωτικῆς των δυνάμεως ἦτο τὸ ὅτι τὸ ἰδεολογικόν καὶ ὀργανωτικόν ὑπόβαθρον αὐτῆς παρέμενεν ἡ μεσαιωνικὴ ἀντίληψις τοῦ πολεμιστοῦ - ἥρωος. Ἐθισθεὶς ἄλλωστε ὁ στρατὸς των βραδύτατα εἰς τὴν χρῆσιν τῶν πυροβόλων ὀπλῶν καὶ

31. Ἐὰν κατὰ τὸ διάστημα τῆς Τουρκοκρατίας παρουσιάσθῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον πνευματικὴ τις ἢ καλλιτεχνικὴ - κυρίως - κίνησις αὕτη ὀφείλετο εἰς Χριστιανούς, Ἰουδαίους, υἱοὺς Μαμελούκων (βλ. κατ. ὑποσημ. 32) ἢ εἰς τοὺς Μαμελοῦκους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἡσθάνοντο ἐντονωτάτην κλίσιν πρὸς τὰ Γράμματα.

32. Ἡ μὴ κληρονομικὴ διαδοχὴ εἶναι κύριον χαρακτηριστικόν τῆς κρατικῆς ὁργανώσεως τῶν Μαμελούκων. Καὶ ναὶ μὲν ἡ τοιαύτη ὁργάνωσις ἀπετέλεσεν - ἰδίᾳ κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας τῆς ἱστορίας τῶν Μαμελούκων - ἔδαφος πρόσφορον εἰς τὴν διαφθοράν, δὲν εἶναι δυνατόν ὅμως νὰ μὴ παρατηρηθῇ ὅτι ἡ «δουλική» αὕτη κοινωνία εἶναι μία τῶν ἐλαχίστων «ἀξιοκρατικῶν» κοινωνιῶν τῆς ἐποχῆς.

Οἱ υἱοὶ τῶν μπέδων, ἐξ ἄλλου, εὐρέθησαν ἐνωρίτατα ἐστερημένοι παντὸς οὐσιαστικοῦ προνομίου : μόνον αἱ ἀπολιτικαὶ θέσεις τοῦ δικαστοῦ καὶ τοῦ διοικητικοῦ ὑπαλλήλου ἦσαν προσεῖται εἰς αὐτοὺς. (Βλ. M. S o b e r n h e i m, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 231). Ὡς ἐκ τούτου αἱ σύζυγοι τῶν Μαμελούκων προετίμων νὰ ἀποβάλλουν ἢ νὰ φέρουν εἰς τὸν κόσμον τέκνα, τὰ ὁποῖα ἀνέμενεν ἐκ τῶν προτέρων ὁ κοινωνικὸς ὑποβιβασμός. (Βλ. W. G. B r o w n e, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 75).

33. Διὰ τὸν ὀπλισμόν καὶ τὴν ἐνδυμασίαν τῶν Μαμελούκων βλ. τὸ μνημονευθὲν ἄνωτ. (σ. 2, ὑποσ. 3) λεπτομερέστατον ἄρθρ. τοῦ G. G u e m a r d.

μὴ ἀποκτήσας οὐδέποτε ἀξιόλογον ἐνότητα, ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἀντιπαραταχθῇ μόνον πρὸς στρατεύματα ὁμοίας ὕψους καὶ τοπικῆς ἰσχύος. Ὅποτε οἱ Μамελοῦκοι ἦλθον εἰς σύγκρουσιν μὲ δυνάμεις πρώτης τάξεως, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συρράξεως ὑπῆρξε μοιραῖον δι' αὐτοὺς³⁴.

Ὑπ' αὐτὰς τὰς συνθήκας οἱ Μамελοῦκοι κατάρθωσαν νὰ παρατείνουν τὴν ἐξουσίαν τῶν καὶ ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ σουλτάνου. Τὸ χάσμα ὅμως τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀνοιχθῇ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ ἀραβικοῦ πληθυσμοῦ τῆς Αἰγύπτου, διευρύνθη κατὰ τὴν περίοδον αὐτήν, συντεινόντων εἰς τοῦτο πολλῶν παραγόντων : κατὰ πρῶτον ἡ διάφορος καταγωγή τῶν μελῶν τῆς «δουλικῆς ἀριστοκρατίας» δὲν παρεβλέπετο εὐχερῶς ὑπὸ τῶν ἰθαγενῶν ἡ τυπικὴ ἐξ ἄλλου κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον προσχώρησις τῶν πρώτων εἰς τὸν μουσουλμανισμόν καθίστα αὐτοὺς παραδείγματα πρὸς ἀποφυγὴν ἀπὸ θρησκευτικῆς ἐπόψεως. Παρὰ ταῦτα ὅμως οἱ Μамελοῦκοι, θραύσαντες πάντα δεσμόν ὁ ὁποῖος θὰ προεκάλει εἰς αὐτοὺς πατριωτικὰ συναισθήματα ἢ ἔντονον θρησκευτικὴν πίστιν, ἀπῆλθον μῆς ἰδιομόρφου ἐλευθερίας. τὴν ὁποίαν μόνον ἡ κοσμοπολιτικὴ συνείδησις δύναται νὰ χαρίσῃ.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς εἰς Αἴγυπτον κυριαρχίας τῆς Ὑψηλῆς Πύλης τὸ ἐλληνικὸν στοιχεῖον, μολοντόι αἱ συνθήκαι ἐπιβιώσεώς του κατέστησαν δυσχερέστεραι, ἐξηκολούθησεν ὑφιστάμενον. Μετὰ τὸ 1517 οἱ Ἕλληνες, ὅπωςδήποτε ὀλιγάριθμοι³⁵, συγκεντρωμένοι εἰς τὰ οἰκονομικῶς ζωτικώτερα κέντρα τῆς μεσογειακῆς ἀκτῆς³⁶ καὶ τὸ Κάιρον καὶ συσπειρωμένοι πέριξ τῆς Ἐκκλησίας τῶν, ἀφωσιώθησαν εἰς εἰρηνικὰς καὶ ἀφανεῖς ἀσχολίας. Ὡς ἐκ τούτου κυρία ἔκφρασις τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἰδίως κατὰ τοὺς δύο πρώτους δραματικούς αἰῶνας κατέστη τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας. Ἐκ τῶν καταλαβόντων τὸν θρόνον τοῦ Ἀγίου Μάρκου αἱ μὲν μεγάλαι προσωπικότητες τῆς μέχρι καὶ τοῦ πρώτου ἡμίσεος τοῦ ΙΖ' αἰ. περιόδου (Κύριλλος Λούκαρις, Μελέτιος Πηγάς κ.ἄ.) κατανοήσαντες τὴν τραγικὴν κατάστασιν τῆς παροικίας ἡσχολήθησαν μὲ γενικώτερα θέματα τῆς Ἐκκλησίας, οἱ δὲ μετέπειτα, στερούμενοι καὶ στοιχειωδῶν οἰκονομικῶν μέσων, ἐστράφησαν πρὸς τὴν Ρωσίαν ζητοῦντες βοήθειαν. Παρὰ ταῦτα οἱ Ἕλληνες κατάρθωσαν νὰ ἐπιβιώσουν καὶ νὰ θέσουν τὰς βάσεις τῆς μετὰ τὸν Μωχάμετ Ἀλὴ ἀκμῆς τοῦ αἰγυπτιώτου Ἑλληνισμοῦ.

34. Π. χ. οἱ πόλεμοι τοῦ 1517 καὶ τοῦ 1798.

35. 8.000 κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀνόδου εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τοῦ Μητροφάνους Κριτοπούλου (1636). (Βλ. Γερασίμου Μαζαράκη, Συμβολὴ εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐν Ἐκκλησιαστικῷ Φάρφ, τ. 28 (1929), σσ. 487 - 488). Εἰς τὸν ἀριθμὸν αὐτὸν περιλαμβάνονται καὶ οἱ Ὀρθόδοξοι μὲν τὸ θρήσκευμα, ἀλλὰ μὴ Ἕλληνες (κατὰ τὸν Μαζαράκη) τὴν φυλὴν.

36. Δηλ. τὴν Ἀλεξανδρείαν (ἡ ὁποία ἐξ ἐπόψεως τόσον ἐλληνικότητος ὅσον καὶ πληθυσμοῦ ἀπετέλει φάσμα τοῦ παλαιοῦ ἑαυτοῦ της) καὶ τὰς εἰς τὸ Δέλτα τοῦ Νείλου εὐρισκομένας Ρωζέτταν καὶ Δαμιέτταν.

B) ΜΑΜΕΛΟΥΚΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΑΤΑΓΩΓΗΣ

I. Ἀλῆ μπέης.

Περὶ τὰ μέσα τοῦ ΙΗ' αἰ. τὰ πράγματα τῆς Αἰγύπτου εἰσῆλθον εἰς ἀποφασιστικὴν καμπήν. Ὁ δυαδικὸς ἀφ' ἑνὸς χαρακτήρ τῆς μέχρι τότε ἐπιτοπίου ἐξουσίας κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν περίπου ἐξηφανίσθη, μὲ ἀποτέλεσμα ὁ πασᾶς νὰ διατηρήσῃ τυπικὰ μόνον δικαίωματα³⁷. οἱ μαμελοῦκοι μπέηδες ἀφ' ἑτέρου καθίστανται οἱ μόνοι δυνάσται τῆς χώρας, ὁ δὲ ἐκ τῶν τάξεων τῶν προερχόμενος shaykh al - balad (κεφαλὴ τῆς κοινότητος)³⁸ γίνεται ἡ ὑπερτάτη πολιτικὴ καὶ στρατιωτικὴ ἀρχὴ αὐτῆς. Ἡ κακοδιοίκησις ἐξ ἄλλου, ἡ ἐπικρατοῦσα σύγχυσις καὶ ἀναρχία ὁμοῦ μετὰ τῆς οἰκονομικῆς δυσπραγίας³⁹ ὥθοῦν τὴν Αἴγυπτον νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἐπανάκτησιν τῆς ἀρχαίας θέσεώς της εἰς τὸν μουσουλμανικὸν κόσμον διὰ τῆς ὀριστικῆς διαρρηξέως τῶν ἐλαχίστων ἀκόμῃ μετὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως δεσμῶν. Δὲν ἔμενεν εἰμὴ νὰ εὗρεθῇ ἡ ἰσχυρὰ προσωπικότης, ἡ ὁποία θὰ συνήνωνε τὰς δυνάμεις της καὶ θὰ τὴν ὠδήγει ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν πλήρη ἀνεξαρτησίαν. Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ Ἀλῆ μπέης.

Ἡ ἑλληνικὴ καταγωγὴ τοῦ Ἀλῆ μπέη μαρτυρεῖται κατὰ τρόπον ἀναμφισβήτητον ὑπὸ τοῦ βιογράφου του (S.) Lusignan⁴⁰. Οὗτος περιγράφων τὴν οἰκογενειακὴν κατάστασιν τοῦ ἥρωός του, ἀναφέρει τὰ ἑξῆς : «Ali Bey was horn in the principality of Abazea or Amasia of a good family, his father being a priest of the greek Church, which in that country is mixed with Mahomedism. His father's name was Daout (or David) and he was baptized by that of Josouf (or Joseph)»⁴¹. Ὁ νεαρὸς

37. Πρβλ. G. Wiet, ἀρθρ. Ali Bey ἐν «Encyclopédie de l'Islam» τ. I (1960), σ. 402 : «Le gouverneur Ottoman (ὁ πασᾶς δηλ.) se préoccupait, pour durer, de conserver en face des luttes sanglantes des Beys, une apparente neutralité, quitté à s'empresser de venir au secours du vainqueur».

38. Βλ. Philip K. Hitti, ἐνθ' ἀνωτ., σ. 721.

39. Εἰς τὴν οἰκονομικὴν ταύτην δυσπραγίαν — τῆς ὁποίας αἰτία πλὴν τῆς τουρκικῆς κυριαρχίας ἦτο καὶ ἡ λόγῳ τῶν ἀνακαλύψεων ἀπώλεια τῆς ἐμπορικῆς σημασίας τῆς Μεσογείου — ὀφείλοντο καὶ οἱ λιμοί, οἱ ὁποιοὶ ἐπὶ μακρὸν διάστημα ἐμάστιζον τὴν χώραν. Μεταξὺ αὐτῶν ἐνδεικτικῶς ἀναφέρεται ὁ λεγόμενος «λιμὸς τοῦ Ἰσμαήλ», ὁ ἐπισυμβὰς ὀλίγον πρὸ τῆς Γαλλικῆς ἀποβάσεως. (Βλ. Εὐγενίου Μιχαηλίδου «Ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Αἰγύπτου κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς Ἑθνικῆς Παλιγγενεσίας», Ἑκκλησιαστικὸς Φάρος, τ. 29 (1930), σ. 11).

40. Βλ. κατωτ. σ. 15.

41. Βλ. S. Lusignan, A history of the revolt of Ali Bey against the Ottoman Porte, London 17842, σσ. 69 - 70. Πρβλ., ἐπίσης καὶ Philip K. Hitti, ἐνθ. ἀνωτ., σ. 720 : «...When Ali Bey, reportedly son of a chrestian priest from the Caucasus...».

ὅμως Josouf δὲν παρέμεινε ἐπὶ πολὺ εἰς αὐτὸ τὸ ἰδιορρύθμου θρησκευ-
ματος οἰκογενειακὸν περιβάλλον. Ἀπαχθεῖς ὑπὸ ληστών μετεφέρθη εἰς
τὴν Αἴγυπτον καὶ πρᾶσεφέρθη ὡς δῶρον εἰς τὸν τότε οὐσιαστικὸν κυ-
ρίαρχον τῆς χώρας Μαμελοῦκον Imbrahim Kathuda, τοῦ ὁποῖου κατέστη
εὐνοούμενος. Οὗτος πρὸ τοῦ θανάτου του (1754) ὠνόμασε τὸν Ἀλῆ—τοῦτο
ὑπῆρξε τὸ μουσουλμανικὸν του ὄνομα—μπέην. Ὁ Ἀλῆ μπέης ταχέως κα-
τενόησε τὴν κυρίαν κατ' ἐκείνην τὴν περίοδον ἀνάγκην τῆς χώρας : τὴν
ὑπαρξίν τοῦ ἰσχυροῦ ἀνδρός, ὁ ὁποῖος καταπαύων τὰς ἐξαντλητικὰς διὰ
τὴν Αἴγυπτον διαμάχας τῶν μπέηδων θὰ ἐπανέδιδεν εἰς τὴν τελευταίαν τὴν
αἴγλην τὴν ὁποίαν λόγῳ στρατηγικῆς θέσεως, ἀνθρωπίνου δυναμικοῦ καὶ
οἰκονομικῶν δυνατοτήτων ἐδικαιοῦτο. Οὕτως ἡ δρᾶσις του διακρίνεται
εἰς δύο στάδια : Εἰς τὸ πρῶτον οὗτος προσεπάθησε νὰ καταστή ἄρχουσα
προσωπικότης μεταξὺ τῶν λοιπῶν μπέηδων καὶ νὰ σταθεροποιήσῃ τὴν
τὴν θέσιν του. Κατὰ τὸ δεύτερον, ἀναδεικνύων τοὺς ὑπ' αὐτὸν Μαμελού-
κους εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν πολεμικὸν ὄργανον τῆς ἐθνικῆς πλέον αἰγυπτια-
κῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, ἐπεχείρησε νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν κυριαρχίαν του
ἐκτὸς τῆς κοιλάδος τοῦ Νείλου εἰς τὴν Ἀραβίαν καὶ Συρίαν ἐρχόμενος
τοιουτοτρόπως εἰς σύγκρουσιν μετὰ τῆς αὐτοκρατορικῆς κυβερνήσεως
τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ τρόπος διὰ τοῦ ὁποῖου προέβη εἰς τὴν πρα-
γματοποιήσιν τῶν σχεδίων του ἀποδεικνύει τὴν ὀξυδέρκειάν του. Κατ'
ἀρχὰς περιωρίσθη εἰς τὴν συλλογὴν χρημάτων καὶ τὴν στρατολογίαν
ικανῶν Μαμελούκων, ἀμφοτέρων διενεργουμένων μετὰ πολλῆς συνέ-
σεως⁴². Ἐν συνεχείᾳ, μόλις ἔκρινεν ὅτι εἶχεν ἀποκτήσει ἀρκετὴν δύνα-
μιν, ἐπέτυχεν ὑπὸ τῶν λοιπῶν ἐντοπίων ἡγετῶν τὴν ἀναγνώρισίν του ὡς
ἀρχηγοῦ (1763). Βεβαίως τοῦτο δὲν ἐπετεύχθη ἀνευ δυσχερειῶν : ἐπὶ τι
διάστημα ὁ Ἀλῆς ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Συρίαν. Ἐκμεταλ-
λευόμενος ὅμως τὸ διάστημα τῆς ἐκεῖ παραμονῆς του συνῆψε συμμαχι-
κοὺς δεσμοὺς μετὰ τοῦ ἐκδηλοῦντος τὰς αὐτὰς τάσεις ἀνεξαρτοποιήσεως
κυρίου τῆς Ἀκρας shaykh Jahir al Umar. Διὰ τῆς βοήθειας αὐτοῦ ἡδυ-
νήθη νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ Κάιρον, τὸ ὁποῖον ὅμως ἠναγκάσθη νὰ ἐγκατα-
λείψῃ ἐκ νέου ὀλίγον ἀργότερον. Ἐπ' οὐδενὶ ὅμως ἐπτοήθη : τὸ 1767 εἰ-
σῆλθε πάλιν εἰς τὴν αἰγυπτιακὴν πρωτεύουσαν, ἐκράτυνε τὴν ἐξουσίαν
του καὶ ἐπέτυχεν τὴν ἀναγνώρισίν του ὡς shaykh al - balad ὑπ' αὐτοῦ
τούτου τοῦ ἐκπροσώπου τῆς Πύλης⁴³. Ἀπὸ τοῦ σημείου αὐτοῦ καὶ πέρα

42. Πρβλ. G. Wiet, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 403 : « Dans une première période Ali Bey se tient dans une expectative prudente, se bornant a s'enrichir par tous les moyens, ce qui lui permet de s'entourer d'un sérieux contingent de mamluks ».

43. Ὡς ἦδη ἐλέχθη. κατὰ τὸ πρῶτον ἡμῖς τοῦ XVIII αἰ. τὰ κυριαρχικὰ δι-
καιώματα τοῦ Τούρκου πασᾶ εἶχον ἀπολέσει τὴν οὐσιαστικὴν τῶν ὑπόστασιν.
Τοῦτον εἶχον ὑποκαταστήσει οἱ ἰσχυρότεροι Μαμελοῦκοι μπέηδες. Μεταξὺ αὐτῶν

ἡ ὅλη δρᾶσις τοῦ Ἀλῆ μπέη εἰσέρχεται εἰς κρίσιμον φάσιν. Μέχρι στιγμῆς εἶχε κατορθώσει νὰ ἐξουδετερώσῃ πᾶσαν ἀντίδρασιν προερχομένην ἐκ τῶν κόλπων τῆς μαμελουκικῆς κοινωνίας. Εἰς τὸ ἐξῆς ὁμως ἔπρεπε νὰ ἀντιμετωπίσῃ καὶ τὴν ἐχθρότητα τοῦ σουλτανικοῦ διβανίου, τὸ ὁποῖον ὁπωσδήποτε ἀνησύχουν αἱ ἐπίμονοι καὶ μεγαλόπνοοι ἐνέργειαι τοῦ. Ἡ ἐχθρότης αὕτη ἐξεδηλώθη κατ' ἀρχὰς εἰς τὸ Κάιρον, ὅπου ὁ πασᾶς μετὰ μίαν σύντομον περίοδον ἐπιφανειακῶς ἡρέμου συνυπάρξεως προσεπάθησε νὰ ὑποσκάψῃ τὴν ἐξουσίαν τοῦ νέου shaykh al - balad. Ὁ Ἀλῆς ὑπερίσχυσε καὶ ὁ πασᾶς ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ (1768). Διὰ πρώτην φοράν ἀπὸ τοῦ 1517 ἡ Αἴγυπτος ἐνεφανίζετο ὡς χώρα μὲ αὐτοδύναμον κατ' οὐσίαν πολιτικὴν ὑπόστασιν. Τοῦτο βεβαίως ἐπέφερεν τὴν ραγδαίαν ἐπιδείνωσιν τῶν σχέσεων μετὰ τῆς Πύλης μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἐκδοσιν σουλτανικοῦ φερμανίου καταδικάζοντος τὸν Ἀλῆν εἰς θάνατον.

Τοῦτο ἐσήμανε τὸ τέλος τοῦ πρώτου σταδίου τῆς δράσεως τοῦ Ἀλῆ μπέη. Οὗτος τώρα ἀντιμετώπιζε τὸ ἐξῆς σοβαρὸν δίλημμα : ἢ ἔπρεπε νὰ ἀρκεσθῇ εἰς τὴν οὐσιαστικὴν ἀνεξαρτησίαν τὴν ὁποίαν μέχρι στιγμῆς εἶχε κερδίσει καὶ νὰ περιορισθῇ εἰς τὸν ρόλον τοῦ τοπάρχου μιᾶς αὐτονόμου πλουσίας ἐπαρχίας τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους - ἐπιτυχάνων ταυτοχρόνως καὶ τὴν βελτίωσιν τῶν σχέσεων μετὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως - ἢ νὰ προβῇ εἰς τὴν ὀριστικὴν διάρρηξιν τῶν δεσμῶν ὑποτελείας πρὸς τὸν σουλτάνον. Προετίμησε τὸ δεύτερον : τὸ 1769, εἰς ἀπάντησιν τῆς ὑπὸ τῆς κεντρικῆς τουρκικῆς ἐξουσίας ἐπικηρύξεώς του, κατέστησεν ἐπισήμως τὴν Αἴγυπτον ἐλευθέραν κρατικὴν ὄντοτητα,

Ἡ πρᾶξις αὕτη τοῦ Ἀλῆ μπέη ἔδιδε νέαν διάστασιν εἰς τὴν αἰγυπτιακὴν πολιτικὴν καὶ τὴν αἰγυπτιακὴν Ἱστορίαν γενικώτερον. Ἡ ὑπὸ τοῦ Σελίμ τοῦ Α' δημιουργηθεῖσα εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Νείλου πραγματικότητα κατελύετο, οἱ δὲ Μαμελοῦκοι ἔδιδον εἰς τὸν κόσμον τῆς Ἑγγύς Ἀνατολῆς τὸ θέαμα καὶ παράδειγμα μιᾶς νέας ἀκμῆς τῶν μετὰ δύο καὶ ἡμισυν αἰῶνας ἀφανείας καὶ καταπτώσεως ⁴⁴. Ἡ πρόκλησις ὁμως, ἡ ὁποία κατὰ τοιοῦτον τρόπον ἐγένετο πρὸς τὸν σουλτάνον, ἔπρεπε νὰ ὑποστηριχθῇ δυναμικῶς. Οἱ καιροὶ πάντως ἦσαν πρόσφοροι διὰ τοιαύτην ἐνέργειαν : τὸ τουρκικὸν κράτος διήρχετο περίοδον ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς κρίσεως : Ἐσωτερικῶς εἶχεν ἀρχίσει—ιδίως εἰς τὰς ἀκραίας περιοχὰς του - ἡ ἐμφάνισις κεντοφύγων τάσεων (προμηνυμάτων τῶν μεγάλων ἀποστασιῶν τοῦ ΙΘ αἰ.),

ὁ σπουδαιότερος ἦτο ὁ κατέχων τὸ ἀξίωμα τοῦ «διοικητοῦ τοῦ φρουρίου τοῦ Καίρου» (shaykh al-balad)· ἀμέσως μετὰ εἰς τὴν ἱεραρχίαν ἦρχετο ὁ «ὁδηγὸς τοῦ ἱεροῦ караβανίου» (amir al - hadjdj) (βλ. W. G. Brown, ἐνθ' ἀνωτ., σ. 76).

44. Πρβλ. Philip K. Hitti, αὐτόθι : «The rising Mamluk power reached its zenith in 1769 when Ali Bey.... acquired enough strength to expel the Ottoman Pasha and declare himself independent of the port»,

ἐνῶ ἐξωτερικῶς ἡ Τουρκία εὐρίσκετο εἰς σύγκρουσιν μετὰ τῆς Ρωσίας ⁴⁵. Ὁ Ἀλῆ μπέης ἐπωφελήθη τῶν περιστάσεων : ἀντιλαμβανόμενος τὴν ἔνεκα τοῦ πολέμου ἀδυναμίαν κινητοποιήσεως μεγάλων στρατιωτικῶν δυνάμεων ἐκ μέρους τῶν Τούρκων, ἐπεξέτεινε στρατιωτικῶς τὴν σφαῖραν κυριαρχίας του εἰς τὰς νοτιωτέρας ἐπαρχίας τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας. Ὁ γαμβρός του Abu l - Dhahab κατέλαβε τὴν Μέκκαν (1770), ἐξεδίωξε τὸν σερίφην καὶ ἐπέτυχε τὴν ὑπὸ τοῦ διαδόχου τοῦ ἀπονομῆν τοῦ βασιλικοῦ τίτλου εἰς τὸν πενθερόν του ⁴⁶. Ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν ἐξελιξέων αὐτῶν ὁ Ἀλῆς προέβη εἰς ἐπιδεικτικὰς ἐκδηλώσεις τῆς νέας πολιτικῆς καταστάσεως : ἔκοπεν ἰδικόν του νόμισμα καὶ ἐπέβαλε τὴν μνημόνευσιν τοῦ ὀνόματός του κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς λατρείας εἰς τὰ τεμένη. Ἐν συνεχείᾳ αἱ αἰγυπτιακαὶ δυνάμεις, πάντοτε ὑπὸ τὸν Abu l - Dhahab, εἰσῆλθον εἰς τὴν Συρίαν καὶ κατέλαβον τὴν Δαμασκόν. Ὁ διπλωματικὸς θρίαμβος τῆς Μέκκας συνεπληροῦτο ὑπὸ τοῦ στρατιωτικοῦ τοιοῦτου τῆς Δαμασκοῦ. Τὸ νεοσυσταθὲν αἰγυπτιακὸν κράτος ἔφθανεν εἰς τὸ ἀπόγειον τῆς δυνάμεώς του.

Ἡ προέλασις τῶν δυνάμεως τοῦ Ἀλῆ εἰς τὴν Συρίαν προεκάλεσε τὰς εὐλόγους ἀνησυχίας τῆς Πύλης. Ὅχι μόνον ἡ ἀπώλεια τῆς ἐπαρχίας αὐτῆς ἀπετέλει σοβαρὸν πλῆγμα ἀλλὰ καὶ ἡ παρουσία ρωσικῶν ναυτικῶν δυνάμεων εἰς τὴν ἀνατολικὴν Μεσόγειον προέβαλε τὴν ἐξόχως ἀπειλητικὴν διὰ τοὺς Τούρκους πιθανότητα σχηματισμοῦ ἑνὸς ρωσο - αἰγυπτιακοῦ συνασπισμοῦ. Πρὸς ἀποτροπὴν τοιοῦτων δυσαρέστων ἐξελίξων ἡ σουλτανικὴ κυβέρνησις προσέφυγεν εἰς τὴν διπλωματίαν : ὁ Abu l - Dhahab ἐξαγορασθεὶς ἐστράφη πρᾶξι κοπηματικῶς κατὰ τοῦ κυρίου του. Ὁ Ἀλῆς τότε ἐξηναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πρωτεύουσάν καὶ νὰ καταφύγῃ εἰς τὸν παλαιὸν φίλον, τὸν πασᾶν τῆς Ἀκκρας (1772). Ἐκεῖ, ἐνισχυόμενος ὑπὸ τῶν Ρώσων, ἀναδιωργάνωσε τὰς δυνάμεις του καὶ εἰσῆλθεν ἐκ νέου εἰς τὴν Αἴγυπτον πρὸς ἀνάκτησιν ταῦ θρόνου του. Ἠττήθη ὅμως ⁴⁷ εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Δέλτα καὶ ἀπέθανεν ὀλίγας ἡμέρας κατόπιν τῆς μάχης εἴτε λόγῳ βαρυτάτου τραύματος τὸ ὁποῖον ἔλαβε κατ' αὐτὴν εἴτε δηλητηριασθεὶς ⁴⁸.

45. Πρόκειται περὶ τοῦ α' ἐπὶ Αἰκατερίνης Β' ρωσοτουρκικοῦ πολέμου, εἰς τὸ πλαίσιον τοῦ ὁποίου τοποθετοῦνται καὶ τὰ Ὀρλωφικά.

46. Συγκεκριμένως, ὁ Ἀλῆς ἔλαβε τὸν πομπῶδη τίτλον τοῦ «σουλτάνου τῆς Αἰγύπτου καὶ τοῦ κυριάρχου τῶν δύο θαλασσῶν» (Μεσογείου καὶ Ἐρυθρᾶς). (P. H. K. Hitti, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 720).

47. Εἰς τὴν ἡτταν τοῦ συνετέλεσε κατὰ πολὺ ἡ πρὸς τὸν ἐχθρὸν ἀποστασία δύο μπέηδων - στελεχῶν τοῦ στρατεύματός του. (βλ. Μανώλη Γιάλουράκη, αὐτόθι ἐνθ' ἄνωτ., σ. 10).

48. Διὰ πλεῖονα ἀναφορικῶς εἰς τὴν δρᾶσιν τοῦ Ἀλῆ μπέη βλ. J. J. Marcel ἐνθ' ἄνωτ., σσ. 229 - 239.

Τὸ ἔργον πάντως τοῦ Ἀλῆ μπέη δὲν ἀπέθανε μετὰ τοῦ δημιουργοῦ του. Ἡ κυριαρχία τῆς Κωνσταντινουπόλεως μόνο «ψιλῶ ὀνόματι» ἀποκατεστάθη εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ὁ τὸ 1768 ἐκδιωχθεὶς πασᾶς ὑπῆρξεν ὁ τελευταῖος εἰς τὸ Κάιρον μόνιμος Τοῦρκος ἐκπρόσωπος τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορικῆς ἀρχῆς. Ὡς ἐκ τούτου ὁ Ἀλῆ μπέης δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ὁ πρόδρομος τοῦ Μωχάμμετ Ἀλῆ.

II. Οἰκογένεια Lusignan.

Ὅπως δὴποτε δὲν στερεῖται σημασίας διὰ τὴν τεκμηρίωσιν τῆς ἐλληνικότητος τῆς καταγωγῆς τοῦ Ἀλῆ μπέη τὸ γεγονός ὅτι ἡ βιογραφία του ἐγράφη ὑπὸ ἀτόμου μὲ ἐντόνως ἐλληνικὴν συνείδησιν. Οὗτος ὑπῆρξεν ὁ Sauveur Lusignan.

Ἡ οἰκογένεια Lusignan ἐπὶ μακρὸν ἀνεδείκνυνεν ἐκ τῶν κόλπων της ἰσχυροὺς φεουδάρχας τῆς μεσαιωνικῆς Γαλλίας, κλάδος της δὲ μετέσχεν εἰς τὰς Σταυροφορίας καὶ ἐπὶ τρεῖς περίπου αἰῶνας (1192-1489) ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ Κύπρον. Ἀπόγονοι τῶν βασιλέων τούτων ἐκινούντο εἰς τὰς περὶ τὴν ἀνατολικὴν Μεσόγειον χώρας, μεταξὺ αὐτῶν δὲ συγκαταλέγεται καὶ ὁ προαναφερθεὶς Sauveur.

Ἡ γαλλικὴ καταγωγὴ τῶν Lusignan ταχέως ἐλησμονήθη εἰς τὴν Ἑγγὺς Ἀνατολὴν τὰ δὲ μέλη τῆς βασιλικῆς δυναστείας τῆς Κύπρου ἐξελληνίσθησαν. Βεβαίως, μετὰ τὴν τουρκικὴν ἐπέκτασιν, τόσον αἱ προσωπικαὶ περιπέτειαι τῶν Lusignan ὅσον καὶ γενικώτεραι ἱστορικαὶ μεταπτώσεις τοῦ χώρου εἰς τὸν ὁποῖον οὗτοι διεβίουν, διεμόρφωσαν εἰς αὐτοὺς συνείδησιν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον κοσμοπολιτικὴν. Πλεῖστοι ὅμως τῶν φερόντων τὸν τίτλον τοῦ «πρίγκηπος de Lusignan» διετήρησαν εἰς τὸ πλαίσιον τοῦ κοσμοπολιτισμοῦ τούτου ζωηρὰ ἐλληνικὰ αἰσθήματα.

Ὁ πατὴρ καὶ ὁ πατράδελφος τοῦ Sauveur διεκρίθησαν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἐπιφανῶν Μουσουλμάνων, εἰς δὲ τῶν ἀδελφῶν του προσηλυτίσθη εἰς τὸν Μωαμεθανισμόν. Ὁ ἴδιος ὅμως ὑπῆρξεν Ἕλλην : ἐξεδήλωνε τὴν συμπάθειάν του πρὸς τοὺς ὑπὸ τὸν τουρκικὸν ζυγὸν ραγιάδες καὶ ἐκαυχᾶτο ὅτι ἐγνώριζεν εἰς βάθος τόσον τὴν ὁμηρικὴν γλῶσσαν ὅσον καὶ τὸ νεοελληνικὸν ἰδίωμα τὸ ἐξ αὐτῆς προελθόν⁴⁹. Τὸ περὶ τοῦ Ἀλῆ μπέη ἔργον του διαπνέεται ὑπὸ ἐντόνου ἐλληνικοῦ αἰσθήματος, μία δὲ

49. Βλ. G. Guemard, «Pélerins singuliers et soldats de fortune», ἐν «Bulletin de la Société Royale d'Archeologie d'Alexandrie», (No 27), N. S. VIII (1932), σ. 47.

των κυρίων εἰς τοῦτο ἰδεῶν εἶναι ἡ ἑλληνικὴ καὶ χριστιανικὴ προέλευσις τοῦ σουλτάνου τῆς Αἰγύπτου ⁵⁰.

Ἡ οἰκογένεια Lusignan δὲν ἔδωσε μόνον τὸν ἱστοριογράφον τῆς πρώτης πολιτικῆς ἀναγεννήσεως τῆς νεωτέρας Αἰγύπτου, ἀλλὰ καὶ γόνον τῆς ἀναμιχθέντα εὐθέως εἰς τὰ πράγματα τῆς χώρας αὐτῆς. Πρόκειται περὶ συγγενοῦς τοῦ Sauveur, ὁ ὁποῖος προσηλυτισθεὶς εἰς τὸν Μωαμεθανισμόν καὶ καταταγείς εἰς τὰς τάξεις τῶν Μαμελοῦκων ἐγένετο γνωστός μὲ τὸ ὄνομα Youssouf nag - bey (Ἰωσήφ, μπέης τοῦ πυρός). Οὗτος συγκαταλεγόμενος μεταξὺ ἐκείνων τοὺς ὁποίους ὁ Auriant θεωρεῖ ὡς «Mameluks Français», διεκρίθη κατὰ τὴν εἰς Αἴγυπτον ἐκστρατείαν τοῦ Βοναπάρτου ⁵¹. Ὁ Ναπολέων τὸν προώριζε διὰ μονάρχην τοῦ ἀρμενικοῦ βασιλείου, τὸ ὁποῖον ἐσκόπευε νὰ ἀνασυστήσῃ ἐν ὄψει τῆς προωθήσεως τῶν γαλλικῶν δυνάμεων πρὸς τὰς Ἰνδίας. Τὸ τέλος ὅμως τοῦ Nag bey ὑπῆρξε τραγικόν : παραμείνας εἰς τὴν Αἴγυπτον μετὰ ἀποχώρησιν τοῦ Βοναπάρτου ἐδολοφονήθη τὸν Ἰούνιον τοῦ 1800. Ὑπῆρξεν εἰς ἀκόμῃ Μαμελοῦκος, ὁ ὁποῖος, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἦτο καθ' ὁλοκληρίαν Ἕλλην, ὅπωςδὴποτε συνεδέετο μετὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ διὰ τῆς ὅλης οἰκογενειακῆς του παραδόσεως ⁵².

III. Ἀδελφοὶ Γαέτα.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλῆ ⁵³ ἐπηκολούθησε περίοδος ἀναρχίας, τὴν ὁποίαν ὁ J. J. Marcel ἀκολουθῶν τὰς πρὸς κλασσικισμόν τάσεις τοῦ αἰῶνος του ὀνομάζει περίοδον ὀνομάζει περίοδον τῶν «Τριάκοντα Τυράννων» ⁵⁴. Ὁ νικητὴς τοῦ Ἀλῆ μπέη Abu l - Dhahab, συγκεντρῶσας εἰς τὸ πρόσωπόν του τὰς ἐξουσίας τοῦ shaykh al - balad καὶ τοῦ πασᾶ - διοικητοῦ τῆς Αἰγύπτου καὶ γενόμενος ὑπέρμαχος τῶν συμφερόντων τῆς Πύλης, ἐπεχείρησεν ἐκστρατείαν ἐναντίον τοῦ πασᾶ τῆς Ἀκκρας. Ἀπέθανεν ὅμως κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐπιχειρήσεων ἐξ ἀποπληξίας.

Μετὰ τὸ ἀπρόοπτον τοῦτο συμβάν, κύριοι τῆς καταστάσεως ἀνεδείχθησαν οἱ τρεῖς Μαμελοῦκοι μπέηδες Μουράτ, Ἰμπραήμ καὶ Ἰσμαήλ. Οἱ μεταξύ τῶν πρὸς ὀριστικὴν ἐπικράτησιν ἀγῶνες ἐβύθισαν εἰς τὴν ἀθλιό-

50. Βλ. ἄνωτ., ὑποσ. 41.

51. Διὰ πλείονα ἀναφορικῶς πρὸς τὸν Nag - Bey βλ. G. Guemard, ἔνθ. ἄνωτ., σσ. 46 - 51.

52. Γόνος τῶν Lusignan, ὀνομαζόμενος Χριστόδουλος, φέρεται ὡς ἀπολεσθεὶς κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν. Βλ. G. Guemard, ἔνθ' ἄνωτ., σ. 50.

53. Ὁ Ἀλῆ μπέης παρέμεινεν εἰς τὴν αἰγυπτιακὴν Ἱστορίαν ὡς «ὁ Μέγας» (el - kebir). Βλ. Μανώλῃ Γιάλουράκη, αὐτόθι.

54. Βλ. J. J. Marcel, ἔνθ' ἄνωτ., σ. 240.

τητα τὴν χώραν καὶ τοὺς κατοίκους της, προεκάλεσαν δὲ τε λικῶς τὴν ἐπέμβασιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἰσχυρὰ τουρκικὴ δύναμις ἀποβιβασθεῖσα εἰς τὴν Αἴγυπτον (1786) κατέλαβε τὸ Κάιρον· ἡ ἐκρηξίς ὅμως νέου ρωσοτουρκικοῦ πολέμου διέκοψε προώρως τὴν ἐκστρατείαν ταύτην καὶ οὕτω δὲν ἐπετεύχθη δι' αὐτῆς οὐσιαστικὴ μεταβολὴ εἰς τὴν αἰγυπτιακὴν πραγματικότητα.

Ἡ τρομερὰ ἐπιδημία πανώλους τοῦ 1790 ἐξωλόθρευσεν ὄχι μόνον τὸν Ἰσμαήλ ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ μέλη τοῦ οἴκου του. Κύριοι τῆς καταστάσεως παρέμειναν μόνοι οἱ Ἰμπραήμ καὶ Μουράτ, οἱ ὁποῖοι ἔκτοτε ἐκυβέρνησαν τὴν Αἴγυπτον ὡς «tyrans associés»⁵⁵.

Ὁ Μουράτ ὑπῆρξεν ἀξιόλογος φυσιογνωμία: ἀνὴρ στρατιωτικῶν ἱκανοτήτων καὶ μεγάλης μυϊκῆς δυνάμεως ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἀντιλαμβάνεται τὰς ἀρετὰς τοῦ ἐχθροῦ καὶ τὰ ἰδικά του σφάλματα. Ταχύτατα κατενόησεν ὅτι διὰ νὰ ἐπικρατήσῃ πλήρως εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Νείλου καὶ διὰ νὰ ἀποκρούσῃ πᾶσαν νέαν ξενικὴν ἐπέμβασιν ἔπρεπε νὰ ἐκσυγχρονίσῃ τὰς στρατιωτικὰς του δυνάμεις καὶ ἰδίως νὰ ἐξοπλίσῃ αὐτὰς διὰ πυροβολικοῦ. Πρὸς τοῦτο ὅμως εἶχεν ἀνάγκην τῶν καταλλήλων τεχνιτῶν. Τότε ἀκριβῶς τρεῖς Ἑλλήνες ἦλθον εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ ἀνέλαβον τὸ σπουδαιότατον ἔργον τοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ τῶν μαμελουκικῶν δυνάμεων. Πρόκειται περὶ τῶν ἀδελφῶν Γαέτα (ἢ Γαήτα).

Οἱ ἀδελφοὶ Γαέτα κατήγοντο ἐκ Ζακύνθου. Τὸ ὄνομά των, προφανοῦς ἰταλικῆς προελεύσεως, εἶναι καὶ ὄνομα μιᾶς τῶν εὐγενεστέρων οἰκογενειῶν τῆς νήσου⁵⁶.

Δὲν εἶναι γνωστὸν ἂν οἱ ἐν λόγῳ ἀδελφοὶ ἀνῆκον εἰς τὴν ἀριστοκρατικὴν αὐτὴν οἰκογένειαν⁵⁷. Πάντως μᾶλλον δὲν ἦσαν μέλη της, διότι ἐὰν ἦσαν δὲν θὰ ἐπιδίδοντο μετὰ τοσαύτης εὐχερείας εἰς τὰς τυχοδιωκτικὰς περιπετείας τὰς ὁποίας θὰ ἀναπτύξωμεν κατωτέρω· ἡ οἰκογενειακὴ των παράδοσις θὰ ἀπετέλει ἀνασχετικὸν φραγμὸν διὰ τοιούτου εἵδους *modus viventi*.

55. J. J. Marcel, ἐνθ. ἀνωτ. 246. Διὰ πλείονα σχετικῶς μετὰ τὰ γεγονότα εἰς Αἴγυπτον ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἀλῆ μπέη ἕως τῆς γαλλικῆς εἰσβολῆς βλ. καὶ πάλιν J. J. Marcel, ἐνθ' ἀνωτ., σσ. 239-250.

56. Βλ. Angelo Pernice, ἄρθρ. Zante ἐν «Enciclopedia Italiana», τ. 35 (1937), σ. 888.

57. Λεωνίδα Χ. Ζῶη, Λεξικὸν Ἱστορικὸν καὶ Λαογραφικὸν Ζακύνθου, τ. Α', Ἀθήναι 1953, σ. 113 ἐν λ. Γαήτα.

Διὰ τὴν οἰκογένειαν ταύτην βλ. ἐπίσης τοῦ ἰδίου, Λεξικὸν Φιλολογικὸν καὶ Ἱστορικὸν Ζακύνθου, ἐν Ζακύνθῳ 1898, σσ. 160-161 καὶ Eugène Rizo-Rangabé, Livre d'or de Noblesse Ionienne, τ. III (Zante), Athènes 1927.

Οὔτοι ἦσαν λεβητοποιοὶ δι' ἀγνώστους δὲ λόγους⁵⁸ ἐγκατέλειψαν τὴν πατρίδα των καὶ μετηνάστευσαν εἰς τὴν Αἴγυπτον, εἰς τὴν ὁποῖαν ἔφθασαν περὶ τὸ 1790⁵⁹. Ἡ ἐκεῖ κατάστασις ἦτο εὐνοϊκὴ δι' αὐτοὺς : ὄχι μόνον ἡ τέχνη καὶ αἱ ἱκανότητές των ἐνεφανίζοντο ὡς ἐξαιρετικῶς χρήσιμοι διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν νεωτεριστικῶν σχεδίων τοῦ Μουράτ μπέη, ἀλλὰ καὶ ἐν γένει οἱ «Φράγκοι»⁶⁰ ἀπελάμβανον μεγάλης ἐκτιμήσεως εἰς τὰς τάξεις τῶν Μαμελούκων, διὰ τὴν ὕλικήν, οἰκονομικὴν καὶ πνευματικὴν ὑπεροχὴν των· ἐπιπροσθέτως ὡς Ἕλληνες οἱ ἀδελφοὶ Γαέτα δὲν ἐδεικνυον ἔναντι τῶν ἐντοπίων τὴν συνήθη ὑπεροψίαν τῶν λοιπῶν Εὐρωπαίων, γεγονὸς τὸ ὁποῖον καθίστα αὐτοὺς συμπαθεῖς⁶¹. Ἀποκτήσαντες τὴν εὐνοίαν τοῦ Μουράτ καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐκμεταλλευθοῦν πλήρως τὰς εὐκαιρίας τὰς ὁποίας προσέφερεν εἰς αὐτοὺς ἡ νέα των πατρίς, ἀπαρνήθησαν τὸν Χριστιανισμὸν καὶ ἐγένοντο Μουσουλμάνοι λαβόντες τὰ ὀνόματα Ἰμπραήμ, Χουσεῖν καὶ Ἀχμέτ⁶². Ὁ τίτλος τοῦ ἀγᾶ, ὁ ὁποῖος τοὺς ἀπενεμήθη ἀμέσως κατόπιν, προσέδωκεν εἰς αὐτοὺς σημαντικὴν θέσιν εἰς τὴν μαμελουκικὴν ἀριστοκρατίαν. Οὔτοι ἠκολούθησαν τὸ κόμμα τοῦ προστάτου των, ὁ ὁποῖος ἐξεμεταλλεῖθη ταχύτατα τὰς ἱκανότητάς των. Ὁ ἱκανώτερος ὡς τεχνίτης μεταξὺ τῶν τριῶν ἀδελφῶν, ὁ Ἰμπραήμ ἀγᾶς, συνεκρότησε ἐξ Ἑλλήνων⁶³ ἀρνησιθρήσκων συνεργεῖον πρὸς χύσιν τηλεβόλων· τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐργασίας τῶν ἐξιλαμισθέντων τούτων πρῶην ραγιάδων «διετάραξε» τὸ πολιτικὸν status quo τῆς Αἰγύπτου πρὸς ὄφελος τοῦ Μουράτ μπέη. Οὗτος ἐτοποθέτησεν εἰς τὸν ὠχυρωμένον περίβολον τῆς Guizeh⁶⁴ — ὅπου καὶ εὕρισκετο τὸ ἀνάκτορόν του — ὀλμοβόλα κατασκευασθέντα ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Ἰμπραήμ ἀγᾶ. Ὁ W. G. Browne κατὰ τὴν περιήγησίν του εἶδε τὰ προΐοντα τοῦ ὑπὸ τὸν «Zanthiote» (οὕτως ὀνομάζει τὸν Ἰμπραήμ ἀγᾶν) χυτηρίου καὶ ἀναφέρει περὶ αὐτῶν τὰ ἑξῆς :

58. Ὁ Auriant (ἐν *Aventuriers et Originaux*, Paris 1936, σ. 9) ἀναφέρει ὅτι οἱ Γαέτα ἔφυγον ἀπὸ τὴν Ζάκυνθον διὰ τὴν Αἴγυπτον «séduits par les merveilles que capitaines et marchands, dans les tavernes, débitaient sur ce pays...». Σημειωτέον ὅμως ὅτι τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ Auriant ἔχει μυθιστορηματικὸν χαρακτῆρα.

59. Βλ. G. L. A., «Mameluks Grecs», ἐν *Messenger d'Athènes*, 15.1.1929, σ.1.

60. Δηλ. οἱ Εὐρωπαῖοι. Εἰς αὐτοὺς συμπεριλαμβάνοντο καὶ οἱ Ἕλληνες.

61. Βλ. Auriant, ἔνθ' ἄνωτ., σ. 10.

62. Τὰ χριστιανικὰ ὀνόματα δύο ἐκ τῶν ἀδελφῶν δὲν εἶναι γνωστά· ὁ μετονομασθεὶς εἰς Ἀχμέτ ὀνομάζετο πρότερον Ἰωάννης. Βλ. Λεωνίδα Χ. Ζώη, αὐτόθι.

63. Δυστυχῶς, ἐκ τῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα γνωστῶν πηγῶν, οὐδεμίαν λεπτομέρειαν γνωρίζομεν περὶ ἐνὸς ἐκάστου τῶν Ἑλλήνων τούτων.

64. Πόλις κειμένη ἐπὶ τοῦ Νείλου, πλησίον τῶν πυραμίδων.

«En avançant vers le sud et vis - a - vis de Misr - El - Attike on aperçoit Jiza, ville considerable qu'Ismaël - bey avoit fortifiée. Il avoit aussi commencé a y batir un palais, que Mourad - bey a achevé et qu'il habite. Ce dernier y a de plus fait etablir une fonderie de canons, par un rénegat né dans l'île de Zanthc. J'y ai vu six mortiers et vingt - trois canons, dont, à la verité, une partie étoit hors d'état de servir ; mais trois mortiers et six pièces de campagne étoient parfaitement travaillés et faisoient infiniment d'honneur au Zanthiote qui n'avoit sûrement eu que de mauvais instruments et des ouvriers inhabiles. Il y avoit des canons de vingt - quatre, de dix - huit et de douze livres de balle. Ces derniers étoient en reserve, et le bey en avoit grand nombre montés en différents parties du fort» ⁶⁵. Διὰ τοῦ πυροβολικοῦ τούτου ὁ αὐθέντης τοῦ Ἰμπραήμ πασᾶ ἐξησφάλισε τὸν ἑαυτόν του, τὰ πλούτη του καὶ τὸν πυρῆνα τῶν κυριωτέρων ὀπαδῶν του ἀπὸ πάσης ἐπιθέσεως ἀντιπάλων πρὸς αὐτὸν ἐντοπίων δυνάμεων (Βεδουίνων ἢ ἄλλων Μαμελούκων μπέδων). Πρὸς ἀνταμοιβὴν του ὁ «Zanthiote» διωρίσθη ὑπασπιστὴς τοῦ Μουράτ ⁶⁶. Τὴν μετὰ ταῦτα ἱστορίαν τοῦ βίου του δὲν τὴν γνωρίζομεν. Τὸ μόνον βέβαιον εἶναι ὅτι δὲν ἐνεπλάκη εἰς τυχοδιωκτικὰς περιπετείας (ὡς ὁ ἀδελφός του Ἀχμέτ) οὔτε κατέστη ἰσχυρὸς πολιτικὸς παράγων εἰς τὴν Αἴγυπτον ὡς ὁ Χουσεῖν.

Ὁ Ἀχμέτ ἀγᾶς εἶχε βίον ταραχώδη. Κατ' ἀρχὰς ἐχρησιμοποιήθη μετ' ἐπιτυχίας ὑπὸ τοῦ Μουράτ εἰς μίαν περίπτωσιν ἐκτροπῆς τοῦ Νείλου, περὶ τῆς ὁποίας ὁ Browne παραδίδει τὰ ἐξῆς : «Vers la fin de 1796, le bras oriental du Nil qui va à Damiette fut presque à sec ; et les eaux se jetant dans l'ancien canal de Menouf, prirent un cours plus direct. Il fallut remédier à cet accident ; en consequence Mourad - bey chargea son ingénieur Achmed de ce travail. Achmed fit construire des digues dans le canal, et les eaux reprirent leur premier cours» ⁶⁷. Ὁ Ἀχμέτ ὅμως δὲν ἦτο ἱκανοποιημένος κατέχων τὴν θέσιν τοῦ μηχανικοῦ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Μουράτ μπέη· ἐπεθύμει μεγαλύτερα κέρδη καὶ πιθανώτατα ἡ τυχοδιωκτικὴ του φύσις ἐπεζήτη τὴν περιπέτειαν αὐτὴν καθ' ἑαυτήν. Διὰ τοῦτο ὅταν ὁ σουλτάνος τοῦ Dar Fur, Abd al - Rahman al - Rashid, παρεκάλεσεν ἐπισήμως τὸν Μουράτ μπέην νὰ τοῦ ἀποστείλῃ τεχνίτην ἱκανὸν πρὸς κατασκευὴν τηλεβόλων τῶν ὁποίων

65. W. G. Browne, ἐνθ' ἀνωτ., σ. 121. Ὡς πρὸς τὸ μέγεθος τῶν τηλεβόλων ὁ Auriant ἀναφέρει ἄλλους ἀριθμούς, ὅτι δηλ. αὐτὰ ἦσαν τῶν 4, 12 καὶ 18 λιβρῶν. (Auriant, ἐνθ. ἀνωτ., σ. 13).

66. Auriant, αὐτόθι.

67. W. G. Browne, ἐνθ' ἀνωτ., σ. 233.

έστερεΐτο ώς καί πρότερον ό Μουράτ, ό 'Αχμέτ άδραξε τήν ούτω προσφερομένην εύκαιρίαν : λαβών έκ μέρους του κυρίου του τήν άπαραίτητον άδειαν άνεχώρησε διά τό Dar Fur τόν Νοέμβριον του 1796 ⁶⁸.

Τά αίτια τής τοιαύτης παρακλήσεως του Abd al - Rahman al - Rashid πρέπει νά αναζητηθούν εις τήν σημασίαν τήν όποιαν είχε τό πυροβολικόν διά τούς άφρικανικούς στρατούς τής έποχής γενικώτερον καί ειδικώτερον εις τήν προσπάθειαν του μονάρχου τούτου πρός πλήρη κυριαρχίαν επί των εύρισκομένων εις τήν χώραν του όρυχείων χρυσοϋ.

Τό Dar Fur εΐναι χώρα τής κεντρικής 'Αφρικής εύρισκομένη έντός των όρίων τής σημερινής Δημοκρατίας του Σουδάν ⁶⁹. Τό κυρίαρχον άραβικόν στοιχείον εύρίσκετο άπομεμονωμένον των γειτονικών μουσουλμανικών χωρών λόγω του δυσπροσίτου τής περιοχής, οί δέ Νέγροι κάτοικοι, λόγω του πολιτιστικού επιπέδου των, δέν άπετέλουν σημαντικόν πολιτικόν ή οικονομικόν παράγοντα διά τήν χώραν. Μόνον μέσον επικοινωνίας μετά του έξωτερικού ήσαν τά καραβάνια, τά όποια μετέφερον εις τήν Αίγυπτον τά προϊόντα τής χώρας αύτης. 'Η άσήμαντος όμως καί έν πολλοίς μυστηριώδης αύτή περιοχή κατείχε πλουτοφόρον πηγήν, ή όποία, καταλλήλως εκμεταλλευομένη, θά ήδύνατο νά προσδώσ η εις τό Dar Fur πρωτεύουσ αν μεταξύ των μουσουλμανικών άφρικανικών κρατών θέσιν. 'Η πηγή αύτη ήσαν χρυσοφόροι φλέβες εύρισκόμεναι εις τά δυτικά καί τά ανατολικά τής επικρατείας του Abd al - Rahman al - Rashid ⁷⁰. 'Ο χρυσός ούτος ήτο άντικείμενον πλημμελεστάτης εκμεταλλεύσεως τόσον έκ μέρους των έντοπιών μαύρων όσον καί υπό τής κεντρικής άρχής του σουλτάνου.

Τό έτος όμως 1787, έτος ανόδου εις τήν έξουσίαν του Abd al - Rahman al - Rashid, έσήμανε τήν άρχήν του εκσυγχρονισμού του άφρικανικού τούτου βασιλείου. Ψυχή καί έγκέφαλος τής νεωτεριστικής αύτης πολιτικής υπήρξεν ό νέος ήγεμών. Ούτος υπήρξε κατ' ουσίαν τό άφρικανικόν άντίστοιχον του Εύρωπαϊου «πεφωτισμένου μονάρχου» : 'Επεδίωξε κυρίως τήν πρόοδον τής θρησκείας ώς καί τήν ανάπτυξιν του εμπορίου καί των σχέσεων μετά του έξωτερικού. Τά άποτελέσματα εις τόν τελευταίον ιδίως τομέα υπήρξαν θεαματικά : δώρα άντγλλάγησαν μετά του σουλτάνου τής Κωνσταντινουπόλεως ένθ' κατά τήν διάρκεια των έτών 1793 - 1796 τό Dar Fur έδέχθη τήν επίσκεψιν του πρώτου Εύρωπαίου, του W. G. Browne ⁷¹.

68. W. G. Browne, αὐτόθι.

69. Βλ. P. M. Holt, άρθρ. Dar Fur έν «Encyclopedie de l'Islam», τ. 2 (19652), σ. 124.

70. Βλ. W. G. Browne, ένθ' άνωτ., τ. II, σ. 34. Κατά τόν Auriant όμως έκειντο «à dix journées de la frontière». (Auriant, ένθ' άνωτ., σ. 15).

71. Βλ. άνωτ. ύποσημ. 2.

Ὁ φιλοπρόοδος οὗτος μονάρχης ἀντελήφθη ὅτι μερικὰ τηλεβόλα θὰ ἐδίδον μεγάλην ὑπεροχὴν εἰς τὰς στρατιωτικὰς του δυνάμεις ἔναντι ἐκείνων τῶν ὁμόρων του ἡγεμονίσκων. Ἐπὶ πλέον θὰ τοῦ ἐπέτρεπον τὴν πλήρη κατοχὴν καὶ ἐκμετάλλευσιν τῶν περιφήμων ὀρυχείων χρυσοῦ⁷². Αὗται εἶναι, κατὰ τὸν Browne, αἱ αἰτίαι τοῦ σχετικοῦ διαβήματος πρὸς τὸν Μουράτ. Εἰς τὴν περίπτωσιν ὅμως αὐτὴν τόσον ὁ Abd el - Rahman al - Rashid, ὅσον καὶ ὁ Μαμελούκος μπέης καὶ ὁ ἑλληνικῆς καταγωγῆς Ἀχμέτ ἀγᾶς, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, δὲν ἦσαν εἰμὴ «πιόνια» εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς φιλοχρηματίας τοῦ εἰς Κάιρον προξένου τῆς Αὐστρίας Carlo Rosetti. Οὗτος εἶχεν ἀπὸ καιροῦ ἔλθει εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῶν ἐπὶ κεφαλῇ τῶν καταφθανόντων εἰς Αἴγυπτον караβανίων τοῦ Dar Fur καὶ εἶχεν ἤδη συλλέξει ἀρκετὰς πληροφορίας περὶ τῶν ὀρυχείων χρυσοῦ. Ἀντιλαμβανόμενος πλήρως τὴν δυνατότητα πραγματοποιήσεως μεγάλων κερδῶν, ἀνεξήτει τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον ὁ ὁποῖος, μεταβαίνων ἐκεῖ μεθ' ἱκανῆς στρατιωτικῆς δυνάμεως, θὰ κατελάμβανε καὶ ἐν συνεχείᾳ θὰ ἐξεμεταλλεύετο τὰ ὀρυχεῖα, βασιζόμενον εἰς τὴν ἐκ τῶν συγχρόνων πολεμικῶν μέσων ἀπορρέουσαν ἰσχύν⁷³. Ἀνὴρ τοιούτων ἱκανοτήτων ἦτο ὁ «Zanthiote» Ἀχμέτ ἀγᾶς. Μᾶλλον λοιπὸν ὁ Rosetti προεκάλεσε τεχνηέντως τὴν προαναφερθεῖσαν αἴτησιν τοῦ σουλτάνου τοῦ Dar Fur πρὸς τὸν Μουράτ⁷⁴, ἐν συνεννοήσει δὲ μετὰ τοῦ τελευταίου καὶ τοῦ ἀγᾶ ἐσχημάτισε τὴν κατάλληλον ἀποστολὴν εἰς τὴν ὁποίαν ὑπερίσχυε τὸ ἑλληνικὸν στοιχεῖον : Ὁ κύριος βοηθὸς τοῦ Ἀχμέτ, ὁ hakim (ἱατρός) Sulayman ἦτο Ἕλλην, ὀνομαζόμενος προηγουμένως Δημήτριος, πεντήκοντα δὲ ἐκ τῶν τεχνητῶν οἱ ὁποῖοι θὰ μετηνάστευον εἰς Dar Fur ἦσαν ὁμοίως ἑλληνικῆς καταγωγῆς⁷⁵. Ἡ ἀποστολὴ ἦτο ἐπίσης ἐφωδιασμένη μὲ τέσσαρα τηλεβόλα, καμήλους καὶ πάντα τὰ ἀναγκαῖα. Ἐξεκίνησε (τὸν Νοέμβριον τοῦ 1798) μὲ τὸ караβανιον ἐκεῖνο μετὰ τοῦ ὁποίου ὁ Browne εἶχεν ἐπιστρέψει εἰς τὸ Κάιρον, ἐπομένως ὁ τελευταῖος ὑπῆρξε κατὰ πᾶσαν πιθανότητα αὐτόπτης μάρτυς τῆς μετὰ πολλῆς λαμπρότητος πραγματοποιηθείσης ἀναχωρήσεως τοῦ «Zanthiote», διὰ τὴν ὁποίαν ἐξ ἄλλου

72. Ὁ Browne, γενόμενος πλέον συγκεκριμένος εἰς τὴν συτέχθειαν τῆς διηγήσεως, τοποθετεῖ τελικῶς τὰ ὀρυχεῖα εἰς τὸ Senaar (τὸ ὁποῖον ἐπίσης ἀποτελεῖ σημερινὸν μέρος τῆς Σουδανικῆς Δημοκρατίας). (Βλ. W. G. Browne, ἔνθ' ἄνωτ., τ. I, σ. 234 καὶ τ. II, σ. 34).

73. Οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς τῶν ὀρυχείων ἡγνόνουν μέχρι τότε τὰ μεγάλα πυροβόλα ὅπλα, εἰς τὰ ὁποῖα ἄλλωστε ἀπέδιδον ὑπερφυσικὰς ιδιότητας. (Βλ. Auriant, ἔνθ' ἄνωτ., σ. 16). Ὁ Ἀχμέτ, ἄλλωστε, κατεῖχε τὴν τέχνην κατασκευῆς τηλεβόλων ὥς συνεργάτης τοῦ ἀδελφοῦ του Ἱμπραήμ.

74. Auriant, ἔνθ' ἄνωτ., σσ. 14 - 20.

75. Βλ. Μανώλη Γιαλουράκη, ἔνθ' ἄνωτ., σ. 73.

ἀναφέρει μετὰ σκεπτικισμού τὰ ἀκόλουθα : Il sembloit donc certain que les habitants du Soudan alloient acquérir encore une des inventions des sociétés civilisées, inventions que nous regardons comme avantageuses, mais qui peut-être ne le sont pas. J'ignore quel a été le sort d'Achmed-Aga : mais son entreprise étoit bien difficile, et il me paroît vraisemblable qu'après avoir vu ses brillantes espérances s'évanouir, il sera tourné malheureux en Égypte, ou il aura péri dans le Dar Four⁷⁶. Ἡ τελευταία πρόβλεψις τοῦ Browne ἐπαληθεύθη κατὰ τρόπον τραγικόν.

Τὸ ταξίδιον ὑπῆρξε μακρὸν καὶ ἐπίπονον· κατὰ τὴν διάρκειάν του οἱ πλείστοι τῶν συνοδῶν τοῦ Ἀχμέτ πασᾶ ἐστασίασαν καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Αἴγυπτον. Οὕτως ὁ «Zanthiote» ἔφθασεν εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ Dar Fur μὲ 10 μόνον συνεργάτας. Παρὰ ταῦτα ἐντὸς βραχείου χρονικοῦ διαστήματος ἐπέτυχε νὰ κερδίσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ σουλτάνου.

Ὅταν ὅμως ἐζήτησεν ἐκ μέρους τοῦ τελευταίου τὴν ἄδειαν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὁ Abd al - Rahman ἠρνήθη διαρρήδην. Ἡ ἄρνησις αὕτη ἀνέτρεπε πλήρως τὰ σχέδια τοῦ ἀγᾶ : ὥς εἶχεν ἐκ τῶν προτέρων συμφωνηθῇ μετὰ τοῦ Carlo Rosetti καὶ τοῦ Μουράτ μπέη ὁ «Zanthiote», ἀφοῦ συνέλεγεν ἀκριβεῖς πληροφορίες ἀναφερομένας εἰς τὴν τοπογραφίαν ἀλλὰ καὶ τὴν στρατιωτικὴν καὶ οἰκονομικὴν κατάστασιν τοῦ Dar Fur, θὰ ἐπέστρεφε διὰ νὰ παραλάβῃ ἐκ Καίρου στρατιωτικὸν σῶμα διὰ τοῦ ὁποίου θὰ κατελάμβανε τὸ σουλτανᾶτον καὶ τὰ ὄρυχεῖα. Ἐνώπιον ὅμως τοῦ ἀπροόπτου αὐτοῦ κωλύματος ἠρκέσθη εἰς τὸ νὰ καταστή ὁ κατ' ἐξοχὴν ἐννοούμενος τοῦ μονάρχου καὶ νὰ συλλάβῃ τὸ σχέδιον τῆς ἀνόδου του εἰς τὸν σουλτανικὸν θρόνον πρὸς ἴδιον ἀποκλειστικῶς ὄφελος. (Ἐσκέπτετο, ὥς φαίνεται, νὰ ἰδρύσῃ ἰδίαν δυναστείαν ἐκμεταλλεζόμενος πάντοτε τὸ χαμηλότερον πολιτιστικὸν ἐπίπεδον τῶν κατοίκων τῆς περιοχῆς⁷⁷). Ἡ βοήθεια ὅμως τοῦ Μουράτ μπέη τοῦ ἦτο ἀπαραίτητος. Διὰ τοῦτο ἐπέτυχε ἐν τέλει τὴν συμμετοχὴν τοῦ κυριωτέρου μετ' αὐτὸν μέλους τῆς ἀποστολῆς του, τοῦ hakim⁷⁸ Δημητρίου ἢ Sulayman, εἰς караβάνιον προοριζόμενον διὰ τὴν Αἴγυπτον (Νοέμβριος 1798). Ὁ τελευταῖος ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ δύο ἐπιστολάς (μίαν ἀπευθυνομένην εἰς τὸν μπέην καὶ μίαν εἰς τὸν Carlo Rosetti)· διὰ τῆς πρὸς τὸν Μουράτ ἐπιστολῆς του ἐζητεῖτο ἢ εἰς τὸ Dar Fur ἀποστολὴ 500 Βεδουίνων, ἀπαραιτήτων διὰ τὸν σφετερισμὸν τῆς ἐξουσίας τοῦ Abd al - Rahman. Οὗτοι θὰ διήρχοντο τὰ σύνορα ὥς τεχνῖται εἰδίκευμένοι εἰς τὴν κατασκευὴν τηλεβόλων.

76, W. G. Browne. ἐνθ' ἄνωτ., σ. 235.

77. Βλ. Auriant, ἐνθ' ἄνωτ., σσ. 23, 33.

78. Βλ. ἄνωτ., σ. 21.

Γεγονότα ἀπρόβλεπτα ὅμως ἀνέτρεψαν τὰ σχέδια τοῦ Ἑλλήνος τυχοδιώκτου : ἐνῶ τὸ караβάνιον τὸ ὁποῖον συνῴδευε ὁ Sulayman εὐρίσκετο εἰς τὴν ὁασιν El - Ouah, ἐγένετο γνωστὴ ἡ γαλλικὴ κατάκτησις τῆς Αἰγύπτου. Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τότε, φοβηθεὶς τὰς τυχόν κακὰς διαθέσεις τῶν νικητῶν τῶν Μαμελούκων, ἔδωσε τὴν διαταγὴν τῆς ἐπιστροφῆς· ἐπιθυμῶν ὅμως νὰ πληροφορηθῇ ἐὰν οἱ νέοι κυρίαρχοι τοῦ Νείλου ἤθελον τὴν μετὰ τοῦ Dar Fur ἀνάπτυξιν τῶν ἐμπορικῶν σχέσεων καὶ ὑπὸ ποίους ὁρους, ἔστειλε πρὸς τὸν στρατηγὸν Desaix τριμελῆ ἀντιπροσωπεῖαν κομίζουσαν μήνυμα φιλίας, Ἡ ἀντιπροσωπεῖα ἐγένετο ἀντικείμενον θερμῆς ὑποδοχῆς ἐκ μέρους τοῦ Γάλλου ἀξιωματικοῦ ὁ ὁποῖος ἐπὶ πλέον διηυκόλυνε τὴν εἰς Κάιρον μετάβασιν τοῦ Δημητρίου, ἐντεταλμένου ὑπὸ τοῦ chabir ⁷⁹ τοῦ προαναφερθέντος караβανίου νὰ ἔλθῃ εἰς προσωπικὴν ἐπαφὴν μετὰ τοῦ Βοναπάρτου. Ἀφικθεὶς οὗτος εἰς τὴν αἰγυπτιακὴν πρωτεύουσιν συνηντήθη μετὰ τοῦ αὐστριακοῦ προξένου. Ὁ τελευταῖος, ἀντιμετωπίζων πάντοτε τὸ ἐγγεῖρημα τοῦ Ἀχμέτ ἀγᾶ ὥς οἰκονομικὴν ἐπιχειρήσιν ἀμέσως συνέλαβε τὰς ἐκ τῆς γαλλικῆς κατοχῆς προκυψάσας νέας δυνατότητας εὐδοκίαιάς του. Ἐξέθεσε ἄνευ χρονοτριβῆς εἰς Γάλλους ἰθύνοντας τὴν εὐχέρειαν τῆς καταλήψεως τοῦ Dar Fur καὶ τὰ μεγάλα πλεονεκτήματα — κυρίως οἰκονομικὰ καὶ στρατολογικὰ — τὰ ὁποῖα θὰ προέκυπτον ἐξ αὐτῆς. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ λεχθῇ ποία θὰ ἦτο ἡ ἐξέλιξις τόσον τοῦ τολμηροῦ Ἑλλήνος τυχοδιώκτου ὅσον καὶ τῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ Βοναπάρτου εἰς τὴν Β. Ἀφρικὴν εἰς τὴν περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν γαλλικὰ τμήματα εἰσῆρχοντο εἰς τὸ Σουδάν καὶ ὑπεστήριζον διὰ τῶν ὅπλων τὸν Ἀχμέτ ἀγᾶν εἰς τὴν προσπάθειάν τῆς ἀνόδουτου εἰς τὸν σουλτανικὸν θρόνον. Τὰ σχέδια ταῦτα δὲν ἐπραγματοποιήθησαν, οἱ δὲ λόγοι τῆς ματαιώσεώς των ὑπῆρξαν ἡ δυσπιστία ἀφ' ἑνός, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ναπολέων ἐξήτασε τὰς προτάσεις τοῦ Rosseti καὶ τῶν Γάλλων φίλων του καὶ ἡ τελικὴ ἐκ μέρους τοῦ ἀπόρριψις των ὡς καὶ ἡ ἀπότομος διακοπὴ τῶν μεταξὺ Abd al - Rahman al - Rashid καὶ Γάλλων σχέσεων λόγῳ τῆς ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν τοῦ στρατηγοῦ Davout ἐκ παραδρομῆς λεηλασίας δευτέρου ἐκ Dar Fur караβανίου ⁸⁰, τοῦ ὁποίου ἠγεῖτο ὁ ἀδελφὸς τοῦ σουλτάνου (Ἀπρίλιος 1799).

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ «Zanthiote» εὐρέθη ἀπομεμονωμένος εἰς τὸ Dar Fur καὶ οὐδεμίαν πλέον εἶχεν ἐλπίδα ἔξωθεν βοήθειας. Ἀπεφάσισε τότε νὰ δράσῃ μόνος : Στηριζόμενος εἰς τοὺς Ἑλληνας ἐμπίστους του καὶ

79. Chabir ἐκαλεῖτο ὁ ἐκτελὼν καθήκοντα ὁδηγοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀρχηγοῦ ταυτοχρόνως τοῦ караβανίου.

80. Τοῦτο εἶχε ξεκινήσει διὰ τὴν Αἴγυπτον κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1798. (Βλ. Auriant, ἐνθ' ἀνωτ., σ. 38).

τοὺς ἐντοπίους ἐχθροὺς τοῦ ἡγεμόνος ἐσχεδίασε τὴν δολοφονίαν τοῦ Abd al - Rahman καὶ τὴν ἐν συνεχείᾳ πραξικοπηματικὴν κατάληψιν τῆς ἀρχῆς. Ἡ δολοφονία τοῦ μονάρχου θὰ ἐπραγματοποιεῖτο κατὰ τὰ ἐγκαίνια ἀνακτόρου τὸ ὅποῖον ὁ «Zanthiote», ἐκδηλῶν τὸ πολὺπλευρον τάλαντόν του, εἶχεν οἰκοδομήσει εἰδικῶς δι' αὐτόν.

Ἡ συνωμοσία ἐπροδόθη εἰς τὸν ἡγεμόνα μὲ ἀποτέλεσμα τὴν σύλληψιν καὶ δημοσίαν ἐκτέλεσιν τῶν μετασχόντων εἰς αὐτὴν Ἑλλήνων καὶ ἐντοπίων.

Οἱ ἰθαγενεῖς διέσωσαν ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ θρύλου τὴν ἀνάμνησιν τῶν περιπετειῶν τοῦ Ἑλλήνος τυχοδιώκτου⁸¹. ἔλησμονήθη ὁμως ὑπὸ τοῦ λαοῦ τούτου ἡ καταγωγὴ του.

Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἀδελφούς του ὁ Χουσεῖν Ἀγᾶς ἀνεδείχθη εἰς στρατιωτικὴν καὶ διπλωματικὴν προσωπικότητα καὶ μάλιστα εἰς περίοδον τῆς Αἰγυπτιακῆς Ἱστορίας ἐξόχως κρίσιμον. Ἐλαβε καὶ αὐτὸς τὸν τίτλον τοῦ ἀγᾶ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Μουράτ μπέη· ἐν συνεχείᾳ ὁμως, μεταπηδήσας εἰς τὸ κόμμα τοῦ ἀντιπάλου τοῦ Μουράτ, Radouan, ἐπέτυχε νὰ προαχθῇ εἰς kachef⁸². Ὅταν ὁ τελευταῖος ἀπέθανεν, ὁ Χουσεῖν προσεχώρησε καὶ πάλιν εἰς τὴν παράταξιν τοῦ παλαιοῦ του αὐθέντου καὶ εἰς τὰς δυνάμεις αὐτοῦ ὑπῆρτει κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς γαλλικῆς εἰσβολῆς.

Ἡ ὑπὸ τῶν Γάλλων κατάληψις τῆς Αἰγύπτου ὑπῆρξε διὰ τὸν Χουσεῖν μοναδικὴ εὐκαιρία πρὸς ἐκμετάλλευσιν τῶν διοικητικῶν καὶ διπλωματικῶν χαρισμάτων του. Κατ' ἀρχὰς ἐπολέμησεν ἐναντίον τῶν ναπολεοντείων δυνάμεων ὡς ἀρχηγὸς τοῦ πυροβολικοῦ τοῦ Μουράτ, ἰθύνοντος τῆς μαμελουκικῆς ἀντιστάσεως. Μετὰ τὴν ἐπικράτησιν τῶν Γάλλων ὁμως ἐγκατέλειψε ἐκ νέου τὸν κύριόν του καὶ κατετάγη εἰς τὰς γαλλικὰς δυνάμεις ὡς ἀρχηγὸς λόχου ἰθαγενῶν. Ὅταν δέ, ὀλίγον κατόπιν ὁ στρατηγὸς Kléber ἠθέλησε νὰ προσεταιρισθῇ τὸν Μουράτ (τοῦ ὁποίου τὸν «κλεφτοπόλεμον» δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ καταστείλῃ) ὁ Χουσεῖν ἀνέλαβεν εἰς τὰς σχετικὰς διαπραγματεύσεις τὸ ἔργον τῆς προσεγγίσεως τοῦ Μαμελούκου ἡγέτου.

Αἱ διαπραγματεύσεις αὗται εἶναι ἐνδεικτικαὶ τοῦ ρόλου τῶν Ἑλλήνων τῶν ὑπηρετούντων εἰς τὰς τάξεις τῶν Γάλλων κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς αἰγυπτιακῆς ἐκστρατείας. Πρωταγωνιστὴς τῶν σχετικῶν κινήσεων ὑπῆρξε, πλὴν τοῦ Χουσεῖν, ὁ ἐπίσης Ἑλλὴν Βαρθολομαῖος Σέρρας⁸³. Ἀποτέλε-

81. Βλ., A u r i a n t, ἐνθ' ἄνωτ., σσ. 72 - 78.

82. Ὁ βαθμὸς τοῦ kachef ἦτο ἀμέσως ἀνώτερος ἐκείνου τοῦ ἀγᾶ· ἠκολούθει ὁ τίτλος τοῦ μπέη, ὁ ὁποῖος κατεῖχε τὴν κορυφὴν τῆς μαμελουκικῆς ἱεραρχίας,

83. Περὶ τούτου βλ. Μ α ν ὡ λ η Γ ι α λ ο υ ρ ᾶ κ η, ἐνθ' ἄνωτ., σσ. 85 - 86. Ἡ περίοδος ἐν γένει τῆς γαλλικῆς κατοχῆς τῆς Αἰγύπτου ὑπῆρξε περίοδος ἀκμῆς

σμα τῶν ἐνεργειῶν ἀμφοτέρων ὑπῆρξεν ἡ ὑπογραφή συνθήκης (Ἀπρίλιος 1800) διὰ τῆς ὁποίας ὁ Γάλλος στρατηγὸς ἀνεγνώριζε τὸν Μουράτ ὡς ἡγεμόνα τῆς Ἀνω Αἰγύπτου ὑπὸ τὴν ἐπικυριαρχίαν ὅμως τῆς Δημοκρατίας.

Ἡ δρᾶσις τῶν στρατιωτικῶν αὐτῶν μορφῶν ὁμοῦ μετὰ τῆς σημαντικῆς εἰς τὴν Αἴγυπτον κατὰ τὰ τέλη τοῦ ΙΗ' αἰ. μεταναστεύσεως Ἑλλήνων (ιδίως ἐκ τῶν νήσων τοῦ Ἀρχιπελάγους) προετοίμασε τὴν ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Μωχάμετ Ἀλυ ἀκμὴν τοῦ αἰγυπτιώτου Ἑλληνισμοῦ.

Καὶ ναὶ μὲν ἡ συνθήκη αὕτη ἔμελλε μετ' ὀλίγον *de facto* νὰ ἀνατραπῇ⁸⁴, ἀναμφιβόλως ὅμως ἀπετέλεσεν αὕτη διπλωματικὸν θρίαμβον τοῦ Χουσεῖν. Ἡ εἰς μῆτην προαγωγή του ὡς καὶ ὁ διορισμὸς του ὡς ἐπιτετραμμένου τῆς νέας ἡγεμονίας πλησίον τοῦ Γάλλου ἀρχιστρατήγου ἀπέτελεσαν τὴν ἀνταμοιβὴν τῆς ἐξόχου δραστηριότητός του.

Ἡ κατὰ τὸ 1801 ἀποχώρησις τῶν γαλλικῶν δυνάμεων ἐδημιούργησεν εἰς τὴν Αἴγυπτον κενόν, τὸ ὁποῖον ἔσπευσαν νὰ πληρώσουν αἱ δυνάμεις τῆς ἐποχῆς αἱ διακινδυνεύουσαι συμφέροντα εἰς τὴν Ἀ. Μεσόγειον. Ἐξ αὐτῶν ἡ μὲν Τουρκία προσεπάθησε παντὶ νρόπῳ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν παλαιάν της κυριαρχίαν, ἡ δὲ Ἀγγλία, ἀντιλαμβανομένη τὴν μεγάλην στρατηγικὴν σπουδαιότητα τῆς Αἰγύπτου, ἐπεχείρησεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν διὰ τῶν ὅπλων καὶ τῆς διπλωματίας αὖξιν τῆς ἐπιρροῆς της εἰς τὴν χώραν αὐτήν. Ἡ Γαλλία, ἐξ ἄλλου, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ ἐκστρατεία τοῦ Βοναπάρτου εἶχε προσδώσει παρὰ τὴν τελικὴν ἀποτυχίαν της μέγα γόητρον, δὲν παρητήθη τῶν ἐπὶ τῆς Αἰγύπτου ἀξιώσεών της, ἀ λ λ' ἐ ξ υ π η ρ έ τ ε ι κ α τ α λ λ ἡ λ ω ς τ ᾱ ς ἐ κ ε ῖ β λ έ ψ ε ι ς τ η ς δι' ἐπιστήμων ἀντιπροσώπων καὶ πρακτόρων της. Ὁ γηγενὴς πληθυσμὸς, εἰθισμένος εἰς μακραίωνα δουλείαν, ἠνείχετο παθητικῶς τὴν κατάστασιν ἐπιθυμῶν μόνον τὴν ἐπιβολὴν μιᾶς οἰασδῆποτε τάξεως⁸⁵, ἐνῶ οἱ Μαμελοῦκοι, ἀνίκανοι νὰ

διὰ τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς χώρας αὐτῆς. Πολλοὶ Ἕλληνες διεκρίθησαν ὡς ἀξιωματικοὶ τοῦ στρατοῦ τῆς Δημοκρατίας, κυρίως δὲ ὡς ἐπὶ κεφαλῆς λόχων ἰθαγενῶν· οἱ λόχοι οὗτοι συνεκροτοῦντο κατὰ πλειοψηφίαν ἐξ Ἑλλήνων. Περίφημος κατέστη ὁ «Colonel Nicolas» Τσεσμελῆς ἡ Παπάζογλου (βλ. Κ. Ράδου, Οἱ Ἕλληνες τοῦ Ναπολέοντος, Νικόλαος Τσεσμελῆς ἡ Παπάζογλου (1758 - 1819), Ἀθῆναι 1916.

84. Κατὰ τὸν Μανῶλη Γιαλουργάκη (ἐνθ. ἀνωτ., σ. 81) ἡ ἀνωτέρω συμφωνία εἶχεν ὡς μόνον οὐσιαστικὸν ἀποτέλεσμα τὴν εἰς τὴν Ἀνω Αἴγυπτον σταθεροποίησιν τῆς γαλλικῆς κατοχῆς. Παρὰ τὴν ἀλήθειαν τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου παραμένει ἐξ ἴσου ἀληθές ὅτι ἡ ἡγεμονία τοῦ Μουράτ ἀπετέλει τὴν πρώτην μετὰ αἰῶνα ὑπὸ ἐ ν ι α ῖ α ν ἡγεσίαν μαμελουκικὴν κρατικὴν ὄντοτητα, εἰς τὴν ὁποίαν ἄλλωστε ἡ γαλλικὴ ἐπιρροὴ θὰ προσέδιδε τάσεις ἐκσυγχρονισμοῦ ἰδίως εἰς τὸν στρατιωτικὸν τομέα.

85. Γεγονὸς εἶναι ὅτι ἡ γαλλικὴ κατοχὴ εἶχεν ἀφήσει ἀγαθὰς ἀναμνήσεις εἰς τοὺς ἰθαγενεῖς, διὰ τοῦτο καὶ αὐτοὶ συχνάκις ἐξεδηλώθησαν ὑπὲρ τῆς Γαλλίας.

ένωθουν καὶ νὸ ἀκολουθήσουν μετὰ συνεπειᾶς ὀρισμένον σχέδιον δράσεως, ἐμάχοντο πρὸς πάντας καὶ πρὸς ἀλλήλους.

Εἰς τὸ χάος τοῦτο ὁ Χουσεῖν ὑπῆρξεν ἐκ τῶν ὀλίγων Μαμελοῦκων, οἱ ὅποιοι ἐπεδίωξαν μετὰ σταθερότητος τὴν ἐπίτευξιν συγκεκριμένων καὶ ἐφικτῶν πολιτικῶν στόχων. Αἱ συνέπειαι τῆς διὰ τῶν προσθαθειῶν του συμφιλίωσεως τῶν Μουράτ καὶ Κλέβερ τὸν ἔπεισαν ὅτι μόνον ὑπὸ τὴν γαλλικὴν προστασίαν ἦτο δυνατόν οἱ Μαμελοῦκοι νὰ ἐξελιχθῶν καὶ πάλιν εἰς ὄντως ὑπολογίσιμον παράγοντα τοῦ αἰγυπτιακοῦ πολιτικοῦ προσκηνίου. Προσκολληθεῖς, λοιπόν, εἰς τὸ κόμμα τοῦ ἐκ τῶν ἐπιγόνων τοῦ Μουράτ μπέη ⁸⁶, Osman Bardissy, τὸ ὅποιον ἠκολούθει ἀναφανδὸν γαλλόφιλον γραμμὴν, ἤρχισε νὰ προωθῇ τὴν ἰδέαν τῆς ἀνακηρύξεως τῆς Αἰγύπτου εἰς ἀνεξάρτητον μοναρχίαν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Βοναπάρτου. Πρῶτος ἡγεμὼν τοῦ νέου τούτου βασιλείου θὰ ἦτο ὁ Bardissy ⁸⁷.

Ἀντιπάλους εἰς τὴν προσπάθειάν του αὐτὴν εἶχεν ὁ Χουσεῖν μπέης —πλὴν τῶν Ἀγγλῶν καὶ τῶν Τούρκων— τοὺς ἀκολουθοῦντας ἀγγλόφιλον πολιτικὴν Μαμελοῦκους· τούτων ἡγεῖτο ὁ Mohammed bey el Elfi. Ἐπὶ πλέον ἡ στάθμευσις εἰς τὴν Αἴγυπτον τουρκικῶν καὶ—κατὰ διαστήματα— ἀγγλικῶν στρατευμάτων ἐδημιούργει δυσμενὲς διὰ τὰ σχέδια τοῦ «Zaptiote» κλίμα. Ὡς ἐκ τούτου ὁ τελευταῖος ἀνεζήτησε τὴν συγκεκριμένην βοήθειαν τῶν Γάλλων ἐλθὼν εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ ἀπεσταλμένου τοῦ Ναπολέοντος Sébastiani κατ' ἀρχάς (Ὀκτώβριος 1802) ⁸⁸ καὶ κυρίως μετὰ τοῦ Γάλλου πράκτορος Mathias de Lesseps.

Αἱ διεθνεῖς ἐπιπτώσεις τῆς τυχὸν πραγματοποιήσεως τῶν πολιτικῶν σχεδίων τοῦ Χουσεῖν κατέστησε τοὺς Γάλλους ἐπιφυλακτικούς πρὸς τὰς εἰσηγήσεις του. Τοῦτο ὅμως δὲν ἀπέτρεψεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ νὰ καταστή τὸ κατ' ἐξοχὴν ὄργανον τῆς γαλλικῆς πολιτικῆς εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Αἰγύπτου. Αἱ ἐνέργειαι τοῦ ἑκτοτε εἶχον ὡς ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τὴν ἐξουδετέρωσιν τῶν ἐχθρικῶν πρὸς τὰ γαλλικὰ συμφέροντα παραγόντων εἰς τὸν αἰγυπτιακὸν χῶρον. Διὰ τὴν ἐπιτυχὴ ἔκβασιν τῶν προσπαθειῶν αὐτῶν προέβη εἰς τὴν συγκρότησιν ἰσχυροῦ στρατιωτικοῦ σώματος ἐκ 300-400 ἀνδρῶν. Οἱ ἄνδρες οὗτοι ἦσαν εἰς τὴν πλειοψηφίαν τῶν Ἑλληνες, πρῶην ναῦται (galiondjis)· ὑπῆρχον ὅμως εἰς τὰς τάξεις τῶν καὶ Νέγροι ὡς καὶ λιποτάκται τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ τῆς Ἀνατολῆς. Τὸ

86. Ὁ Μουράτ ἀπέθανε τὸ 1801· διάδοχός του ἐγένετο ὁ Osman Tambourgy. Μετὰ τὸν θάνατον τούτου ἀρχηγοὶ τοῦ οἴκου τοῦ Μουράτ ἀνεδείχθησαν οἱ Bardissy καὶ El Elfi. (Βλ. E. Gouin, L'Égypte au XIX siècle, Paris 1847, σ. 109).

87. Βλ. Μανώλη Γαλουράκη, ἐνθ' ἀνωτ., σσ. 81, 82 καὶ G. L. A., ἐνθ' ἀνωτ., σ. 2.

88. Οὗτος εἶχεν ἔλθει εἰς τὴν Αἴγυπτον διὰ νὰ ἐπιστατήσῃ εἰς τὴν συμφώνως πρὸς τὴν συνθήκην τῆς Amiens ἐκκένωσιν τῆς ὑπὸ τῶν ἀγγλικῶν στρατευμάτων.

ὀργανωτικὸν δαιμόνιον τοῦ Χουσεῖν ἐξεδηλώθη εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐπιβολὴν εὐρωπαϊκῆς πειθαρχίας καὶ τάξεως εἰς τὸ μικρὸν στράτευμά του. Οἱ ἄνδρες του ἐπὶ παραδείγματι ἔφερον κράνη⁸⁹, τῶν μαχίμων δὲ τμημάτων προηγούντο τυμπανισταί⁹⁰. Σχηματίσας κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ Ἕλλην τυχοδιώκτης τὴν πρώτην «τακτικὴν» στρατιωτικὴν δύναμιν εἰς τὴν νεωτέραν αἰγυπτιακὴν ἱστορίαν, ἐνίσχυσεν αὐτὴν διὰ στολίσκου ἐξ ἐφορκίδων σταθμευουσῶν εἰς τὸν Νεῖλον. Ἐπὶ πλεόν συνέστησε μόνιμον στρατόπεδον «dans un fortin, près de l'antique Mekyas (Nilomètre), de l'île de Roda dans le Nil»⁹¹, ὅπου καὶ ἐγκατεστάθη ποοσωπικῶς.

Διαθέτων τὴν ἐξαίρετον ταύτην (διὰ τὴν αἰγυπτιακὴν πραγματικότητα) πολεμικὴν μηχανήν, ὁ «Zanthiote» ἔδρασε κατ' ἀρχάς ἐναντίον τῶν Τούρκων. Ἡ δρᾶσις του αὐτὴ δὲν ὠφείλετο μόνον εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐξυπηρέτησιν τῶν γαλλικῶν βλέψεων εἰς τὴν Αἴγυπτον⁹², ἀλλὰ πρέπει νὰ τοποθετηθῇ καὶ εἰς τὰ γενικώτερα πλαίσια τοῦ ἀκηρύκτου πολέμου τῶν Μαμελούκων ἐναντίον τῆς Πύλης· εἶχε καταστῇ συνειδήσις πλεόν εἰς τοὺς τελευταίους ἡ ἀναγκαιότης τῆς διαρρήξεως παντός δεσμοῦ ὑποτελείας μετὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Οὕτω, μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Bardissy ἦτταν τοῦ Τούρκου διοικητοῦ Mohammed - Kusruf (1803), αἱ δυνάμεις τοῦ Χουσεῖν ἐπετέθησαν ἐναντίον τουρκικῶν φρουρῶν καὶ τὰς ἐξουδετέρωσαν. Εἰς τὰς ἐπιθέσεις ὅμως αὐτὰς ἀνεφάνη τὸ τυχοδιωκτικὸν καὶ ἐν πολλοῖς ἐγκληματικὸν ποιὸν τῶν ἀνδρῶν τοῦ μπέη : ὁμοῦ μετὰ τῶν Τούρκων στρατιωτῶν ἐξωντῶθησαν καὶ στοιχεῖα τοῦ ἰθαγενοῦς πληθυσμοῦ ὡς καὶ ταξιδιωταὶ καὶ ἔμποροι (ἄτομα δηλ. ἐντελῶς ἄσχετα πρὸς τὴν ὀθωμανικὴν ἐξουσίαν) μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ λεηλατηθοῦν αἱ περιουσίαι των [καὶ τὰ ἀγαθὰ των]. Ἐδημιουργήθη οὕτω κατάστασις ἀναρχίας, τῆς ὁποίας ζοφερὰν εἰκόνα δίδει ὁ Gouin : «...Dont (τοῦ Mekyas δηλ.) ses hordes (τοῦτέστιν τοῦ Χουσεῖν) l'écume de toutes les nations, venaient de surprendre la forterresse ; enlever dans les rues et sur les chemins habitants et soldats Osmanlis pour les précipiter du sommet des tours dans le Nil, arrêter au moyen des chaloupes canonnières les bateaux venant de la Haute - Égypte, s'emparer de la cargaison et jeter au fleuve les riches pèlerins ou voyageurs»⁹³. Εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην ἔθεσε τέρμα

89. Τὰ κράνη ταῦτα ἦσαν κατάλοιπα τῶν Γάλλων δραγόνων.

90. Βλ. G. L. A., αὐτόθι.

91. Βλ. G. L. A., αὐτόθι.

92. Εἰς αὐτὰς ἀντετίθετο ὁπωσδήποτε ἡ τουρκικὴ ἐπικυριαρχία.

93. E. Gouin, ἐνθ' ἀνωτ., σ. 123. Πιθανὸν τὸ μένος τοῦτο τῶν ἀνδρῶν τοῦ Zanthiote ἐναντίον τῶν Ὀσμανλήδων νὰ ὀφείλεται εἰς τὴν ἑλληνικὴν καταγωγὴν τοῦ Χουσεῖν, τὴν ὁποίαν ὁ Μανώλης Γιαλουργάκης θεωρεῖ ὡς βαυτετέραν αἰτίαν τῆς ἀντιτουρκικῆς δράσεως τοῦ ὄλου κόμματος τοῦ Bardissy. (Βλ. Μανώ-

ή επέμβασιν τοῦ Bardissy καὶ τοῦ Μωχάμμετ Ἄλυ⁹⁴.

Ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν γεγονότων ἡ Πύλη ἀπέστειλε νέον πασά, τὸν Ali el Gesairly· καὶ οὗτος ὅμως δὲν ὑπῆρξεν ἐπιτυχέστερος τοῦ προκατόχου του. Ὅταν μετὰ παραμονὴν 8 μηνῶν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐπεχείρησε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Κάιρον ἀναπλέων τὸν Νεῖλον «Houssein bey le Zanthiote arma deux chaloupes et emmena dans la nuit une troupe des soldats Grecs : La petite flotille contenant les bagages et les munitions fut capturée, sa garde faite prisonnière»⁹⁵. Ὁ ἴδιος ὁ πασᾶς συνελήφθη καὶ τελικῶς ἐφονεύθη (ἀρχαὶ 1804).

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Mohammed bey le Elfi, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀκολουθήσει τὰς ἐκκενωσάσας τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀγγλικὰς δυνάμεις, (Μάρτιος 1803), ἐπέστρεψεν εἰς Αἴγυπτον τὸν Φεβρουάριον τοῦ ἐπομένου ἔτους. Σκοπὸς τῆς ἐπανόδου του ἦτο ἡ ἀναζωπύρωσις τῶν μεταξὺ τῶν Μαμελοῦκων ἀγγλοφίλων αἰσθημάτων. Ὁ ὑπὸ τοῦ κόμματος ὅμως τοῦ Bardissy ἐλεγχος τοῦ Νεῖλου ἐματαίωσε τὴν πραγμάτωσιν τῶν σχεδίων του : Ἀνερχόμενος τὸν ποταμὸν μετὰ τοῦ πράκτορος τῶν Βρεταννῶν Petrucci ἐδέχθη τὴν συνδευασμένην ἐπίθεσιν τῶν γαλλοφίλων Μαμελοῦκων καὶ τοῦ Μωχάμμετ Ἄλη. Ἡ καταστροφὴ τὴν ὁποίαν ὑπέστη ἐστάθη μεγάλη. Βαρὺ ὑπῆρξεν ὡσαύτως τὸ πλῆγμα τὸ ὁποῖον ἐδέχθη ἡ εἰς Αἴγυπτον ἀγγλικὴ πολιτικὴ⁹⁶. Ὁ ἴδιος ὁ μπέης μόλις διεσώθη καταφυγὼν εἰς Charkich⁹⁷.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1804 ἡ ὑπὸ τοῦ Χουσεῖν μπέη ἀκολουθουμένη πολιτικὴ εἶχεν εὐοδωθῇ. Τὸ ἀντίπαλον κόμμα τῶν Μαμελοῦκων εἶχεν ἡττηθῇ πλήρως, ἡ τουρκικὴ κυριαρχία εἶχε δεχθῇ ἀνεπανόρθωτον πλῆγμα εἰς δὲ τὴν ἀγγλικὴν ἐπιρροὴν δὲν εἶχον ἀφεθῇ εἰμὴ λίαν περιορισμένα περιθώρια ἀναπτύξεως. Τὰ ἀποτελέσματα ὅμως διετῶν αἱματηρῶν ἀγώνων δὲν ἐκαρπώθη οὔτε ὁ Βοναπάρτης οὔτε οἱ Μαμελοῦκοι ὑποστηρικταὶ του, ἀλλὰ νέος τις παράγων τοῦ πολιτικοῦ προσκηνίου τῆς Αἰγύπτου : ὁ Μωχάμμετ Ἄλη.

Οὗτος, μετασχὼν εἰς τὴν ἐναντίον τῶν Γάλλων τουρκοβρεταννικὴν

λη Γιαλουράκη, ἐνθ' ἀνωτ., σ. 81 : «Ἡ ἐλληνικὴ του καταγωγὴ ἦταν ἡ βαθύτερη ἀφορμὴ ποὺ τὸν ὀδήγησε νὰ ἐμπνεύσῃ μῖσος στὸν Μπαρντίτσι για κάθε τι τὸ τουρκικόν»).

94. Ὁ ὁποῖος εἶχεν ἤδη καταστῇ ὑπολογίσιμος παράγων δυνάμεως εἰς τὴν Αἴγυπτον.

95. E. Gouin, ἐνθ' ἀνωτ., σ. 126.

96. Εἰς τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν τοῦ Δέλτα. Ὁ Μανώλης Γιαλουράκης θεωρεῖ τὴν σωτηρίαν τοῦ El Elfi ὡς γενικωτέραν ἀποτυχίαν τοῦ κόμματος τοῦ Χουσεῖν. (Ἐνθ' ἀνωτ., σ. 81).

97. Περιοχὴ εἰς τὴν ἀνατολικὸν ἄκραν τοῦ Νεῖλου.

ἐκστρατείαν καὶ λαβὼν μέρος εἰς τὴν μάχην τοῦ Aboukir, ἀντελήφθη ὅτι ἡδύνατο νὰ ἐκμεταλλευθῇ ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὸ χάος τὸ ὁποῖον ἐπεκράτησεν εἰς Αἴγυπτον μετὰ τὴν ἐκκένωσίν της ὑπὸ τῶν Γάλλων. Συγκροτήσας ἰσχυρὸν στρατιωτικὸν σῶμα ἐξ Ἀλβανῶν συνεμάχησε μετὰ τοῦ Bardissy τόσον ἐναντίον τῆς τουρκικῆς ἀρχῆς ὅσου καὶ ἐναντίον τοῦ El Elfi. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, μετὰ τὴν ἥτταν τοῦ τελευταίου, κατάστη μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν γαλλοφίλων Μαμελούκων ὁ οὐσιαστικὸς ἄρχων τῆς Αἰγύπτου. Τότε ἐζήτησε παρὰ τῆς τουρκικῆς κυβερνήσεως τὴν ἀποστολὴν νέου διοικητοῦ. Ἡ Πύλη πράγματι ἔστειλε τὸν Khurschyd πασάν, ἐνῶ ὁ ἴδιος διωρίσθη kaymakam (στρατιωτικὸς διοικητὴς Καΐρου). Οὗτος, ἀφ' ἐνὸς μὲν, προεβάλλετο ὡς «μεσολαβητῆς» τρόπον τινὰ μεταξὺ τῶν ἰθυνόντων τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς σουλτανικῆς ἀρχῆς, ἀφ' ἑτέρου, διὰ τῆς ἀπονομῆς εἰς αὐτὸν τοῦ προαναφερθέντος ἀξιώματος, ἀπέκτα μεγάλην πολιτικὴν καὶ στρατιωτικὴν δύναμιν.

Ὁ νέος kaymakam δὲν ἤργησε νὰ δείξῃ τὰς προθέσεις του. Ἀντιλαμβανόμενος πλήρως τὴν ἀνάγκην τῆς Αἰγύπτου πρὸς ἀνεξαρτησίαν καὶ ἐκσυγχρονισμόν, ἐστράφη ἐναντίον τῶν Τούρκων (τῶν ὁποίων θεωρητικῶς ἦτο ὄργανον), ἀλλὰ καὶ τῶν Μαμελούκων. Ἐν πρώτοις ἐπληξεν τοὺς δευτέρους, διότι ἦσαν οἱ πλέον ἰσχυροί. Τὴν 11ην Μαρτίου 1804 δι' αἰφνιδιαστικοῦ καὶ κεραυνοβόλου ἐγχειρήματος κατέλαβε τὰς εἰς Κάιρον ὀχυράς των θέσεις. Ὁ Bardissy μόλις ἠδυνήθη νὰ διαφύγῃ εἰς Bassatine⁹⁸ ἐνῶ ὁ Χουσεΐν, ἀφοῦ ἀντέστη ἐπιτυχῶς ἐπὶ τι διάστημα εἰς τὸ φρούριόν του τοῦ ἀρχαίου Νειλομέτρου⁹⁹, ἐπεβιάσθη τελικῶς μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν τοῦ στολίσκου του καὶ ἠνώθη μετὰ τοῦ αὐθέντου του.

Ἡ ἥττα τῶν Μαμελούκων ὑπῆρξε μεγάλη, ὅχι ὁμως τοιαύτης ἐκτάσεως ὥστε νὰ τοὺς ἀποδιοργανώσῃ. Οἱ μπένδες ἀπεσύρθησαν εἰς τὴν Ἄνω Αἴγυπτον καὶ ὠχυρώθησαν εἰς τὴν Minieh. Ἐναντίον των ἐπῆλθεν ὁ Μωχάμμετ Ἀλῆ αὐτοπροσώπως. Κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς τῶν ἐπακολουθησασῶν συμπλοκῶν, οἱ «galiondjis du Grec»¹⁰⁰, πανικοβληθέντες, ἐτράπησαν εἰς φυγὴν (19 Φεβρουαρίου 1805). Εἰς τοῦτο συνέβαλε κατὰ πολὺ τὸ παράδειγμα τοῦ ἀρχηγοῦ των, ὁ ὁποῖος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν γενναίαν κατὰ τὸ παρελθὸν διαγωγὴν του, ἔδωσε πρῶτος τὸ σύνθημα τῆς ὑποχωρήσεως¹⁰¹. Τοῦτο προεκάλεσε τὴν μῆνιν τοῦ Bardissy ὁ ὁποῖος

98. 5 χλμ. νοτίως τοῦ Παλαιοῦ Καΐρου.

99. Βλ. ἀνωτ. σ. 44.

100. Βλ. G. L. A., ἐνθ' ἀνωτ., ἐν Messenger d'Athènes, 16.1.1929, σ. 1.

101. Πρβλ. E. Gouin, ἐνθ' ἀνωτ., σ. 140 «...Malgré l'abandon des Grecs et des Noirs par leur commandant Hussein Bey, le lâche Zantiote, qui s'était retiré aux premiers coups de fusil...».

δρκίσθη νά τόν φονεύσῃ¹⁰², διὰ νά τόν συγχωρήσῃ ὅμως μετ' ὀλίγον.

Ἡ Minieh τελικῶς κατελήφθη μετὰ πολιορκίαν 40 ἡμερῶν, τὸ γεγονὸς δὲ τοῦτο ἀπεδυνάμωσε σημαντικῶς τοὺς Μαμελοῦκους. Ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τὴν πίεσιν αὐτῶν ὁ Μωχάμμετ Ἀλη ἐστράφη ἐναντίον τοῦ Khurschyd, τὸν παρεμέρισε καὶ διὰ τεχνήντος χειρισμοῦ τοῦ θέματος ἐπέτυχε τὴν ἀνακήρυξίν του ὡς πασᾶ ὑπὸ τοῦ ἀλβανικοῦ στρατεύματος καὶ τῶν οὐλεμάδων τοῦ Καῖρου. Ἡ Πύλη, εἰρεθεῖσα πρὸ τετελεσμένου γεγονότος, τὸν ἀνεγνώρισε ὡς πασᾶν τὴν 9ην Ἰουλίου 1805 διὰ σουλτανικοῦ φερμανίου.

Ἡ ἄνοδος τοῦ νέου πασᾶ ἀπετέλεσε γεγονὸς μεγάλης σημασίας ὅχι μόνον διὰ τὴν Αἴγυπτον, ἀλλὰ καὶ δι' ὅλην τὴν ἀνατολικὴν Μεσόγειον: Ἐπρόκειτο περὶ ἄνδρὸς ἐξόχων ἱκανοτήτων. Ἐπιτυχὼν τὴν ὑπ' αὐτὸν οὐσιαστικὴν ἀνάδειξιν τῆς Αἰγύπτου εἰς ἀνεξάρτητον κράτος, ἀπεδύθη εἰς τὸ τεράστιον ἔργον τοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ τῆς¹⁰³. Εἰς τὰ πλαίσια τῆς προσπάθειας ταύτης ὅμως οἱ Μαμελοῦκοι δὲν εἶχον οὐδεμίαν θέσιν. Αὐτὴ ἡ ὑπαρξὶς των ἀπετέλει ἀναχρονισμόν, πᾶν δὲ ἔνοπλον κίνημά των μόνον ἀναταραχὴν καὶ ὀπισθοδρόμησιν ἠδύνατο τὰ ἐπιφέρει. Ἐπὶ πλέον οὗτοι δὲν ἠδυνήθησαν νά συνέλθουν ἐκ τοῦ πλήγματος τὸ ὁποῖον ἐδέχθησαν διὰ τῆς πτώσεως τῆς Minieh: Τόσον ὁ Bardissy ὅσον καὶ ὁ Χουσεῖν ὑπεχώρησαν μέχρι τῶν σουδανικῶν συνόρων, ὅπου, διὰ νά ἐξεύρουν τοὺς ἀπαραιτήτους πρὸς συντήρησιν τῶν ἐναπομεινάντων στρατιωτικῶν τμημάτων των πόρους, ἐπεδόθησαν εἰς τὴν λεηλασίαν τῶν караβανίων των προερχομένων ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Ἀφρικῆς. Ἰδιαιτέρως ὁ Χουσεῖν, τοῦ ὁποῖου τὸ τάγμα διελύθη μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Minieh, ἔπαυσε νά ἀποτελεῇ ἰσχυρὰν πολιτικὴν φυσιογνωμίαν καὶ ἐπεδόθη ἔκτοτε—συγχρόνως πρὸς τὰς ληστρικὰς ἐπιχειρήσεις του—εἰς ἓνα ἄνευ οὐσιαστικοῦ ἀποτελέσματος «κλεφτοπόλεμον» ἐναντίον τοῦ νέου κυριάρχου τῆς χώρας.

Ὁ θάνατος τῶν Bardissy (Νοέμβριος 1807) καὶ El Elfi (Ἰανουάριος 1807) ὑπῆρξε νέον πλήγμα διὰ τοὺς Μαμελοῦκους. Μία τελευταία εὐκαιρία ἐδόθη εἰς αὐτοὺς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς εἰς Αἴγυπτον ἀγγλικῆς ἐκστρατείας τοῦ 1807. Οἱ Ἀγγλοι, κατανοοῦντες τὴν στρατηγικὴν σημασίαν τῆς Αἰγύπτου, ἐπεχείρησαν ἐκ νέου τὸν χρόνον ἐκεῖνον νά τὴν καταλάβουν στρατιωτικῶς, ὑπελόγιζον δὲ νά εὗρουν ὡς συμμάχους ἐκεῖ τοὺς Μαμελοῦκους. Ἐξ αἰτίας τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Χουσεῖν ὅμως οἱ μπέηδες ἠρνήθησαν πᾶσαν βοήθειαν εἰς τὸ βρετανικὸν ἐκστρατευτικὸν σῶμα,

102. Βλ. Μανώλη Γιαλουράκη, ἔνθ' ἄνωτ., σ. 82.

103. Περὶ τοῦ ἐν γένει ἔργου εἰς Αἴγυπτον τοῦ Μωχάμμετ Ἀλη, βλ. Σπύρου Δ. Λουκάτου, Προσπάθειαι ἑλληνοαιγυπτιακῆς συμμαχίας κατὰ τῶν Τούρκων κατὰ τὸ μέσον τῆς ἑλληνικῆς Ἐθνεγερσίας, «Πελοποννησιακά», τ. Ζ' (1969-1970), σ. 189.

συντελέσαντες τοιουτοτρόπως «οὐκ ὀλίγον» εἰς τὴν τελικὴν πανωλεθρίαν του. Καὶ ναὶ μὲν ὁ Χουσεῖν ἐδικαίωσε τὴν ποοσωνυμίαν του ὡς Frandjy¹⁰⁴, τὸ σύνολον ὁμῶς τῶν Μαμελούκων ἀπώλεσε τὴν δυνατότητα τῆς ἔστω καὶ διὰ τῶν ἀγγλικῶν ὅπλων ἀνατροπῆς τοῦ διώκτου τῶν Μωχάμετ Ἄλη.

Μετὰ τὴν ἐκκένωσιν τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ τῶν ἡττημένων βρετανικῶν δυνάμεων ὁ Ἕλλην μπέης ἐπεδόθη καὶ πάλιν εἰς τὸν ἐναντίον τοῦ πασᾶ ἀνταρτοπόλεμον, φορολογῶν πρὸς τοῦτο τοὺς πρὸς τὴν Μέκκαν κατευθυνομένους προσκυνητὰς καὶ τὰ καραβάνια. Συγχρόνως μὲ αὐτὸν καὶ ἄλλοι Μαμελούκοι ἀρχηγοὶ ἐκινήθησαν ἐναντίον τοῦ Μωχάμετ Ἄλη. Ἡ ἀνικανότης ὁμῶς αὐτῶν πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ τοπάρχου εἰς κατὰ παράταξιν μάχην ἀνέδειξε τὸν Χουσεῖν ὡς τὸν μόνον δυνάμενον νὰ ἐνοχλήσῃ σοβαρῶς τὸν δυνάστην τοῦ Καῖρου καὶ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἀκολουθουμένην τακτικὴν ὡς τὴν μόνην ἐνδεικνυομένην. Ὁ Zanthiote, ἐπὶ πλέον, ὑπῆρξεν ὁ μόνος τῶν τελευταίων Μαμελούκων ἰθύνωντων, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε συνεβιβάσθη πρὸς τὴν νέαν πολιτικὴν πραγματικότητα, προσεπάθησε μάλιστα νὰ τὴν ἀνατρέψῃ δι' ἀποπείρας δολοφονίας τοῦ Μωχάμετ Ἄλη¹⁰⁵. Ἡ ἀπόπειρα ἀπέτυχε, ὑπῆρξεν ὁμῶς χαρακτηριστικὴ τοῦ μίσους¹⁰⁶, τὸ ὁποῖον ἡσθάνετο ὁ Ἕλλην Μαμελούκος διὰ τὸ ἐπίδοξον θῦμα του.

Ἡ ἀπὸ τοῦ 1810 σχεδιαζομένη ὑπὸ τοῦ αὐθέντου τῆς Αἰγύπτου ὀριστικὴ ἀπόσχις ταύτης ἀπὸ τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας προϋπέθετε τὴν τελειωτικὴν ἐκμηδένισιν τῶν μαμελουκικῶν ὑπολειμμάτων. Αὕτη ἐπραγματοποιήθη κατὰ δόλιον τρόπον εἰς τὴν ἀκρόπολιν τοῦ Καῖρου τὴν 1ην Μαρτίου 1811. Ἡ ἔκτασις τῆς σφαγῆς ὑπῆρξε τρομερά : κατὰ τὴν παράδοσιν, ἐκ τῶν παρασυρθέντων εἰς τὴν παγίδα τοῦ Μωχάμετ Ἄλη Μαμελούκων μόνον εἰς διεσώθη¹⁰⁷. Διωγμοὶ μικροτέρας ἐκτάσεως ἄλλ' ἐξ ἴσου ἐξοντωτικοὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας ἔθεσαν ἀμετακλήτως τέρμα εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς στρατιωτικῆς αὐτῆς κοινωνίας.

Τὸ ὄνομα τοῦ ζακυνθινοῦ μπέη δὲν περιλαμβάνεται εἰς τὸν κατάλογον τῶν φονευθέντων. Ὁ Μωχάμετ Ἄλη πάντως τὸν εἶχε προσωπικῶς προκηρύξῃ. Τὸ τέλος του εἶναι ἄγνωστον : εἴτε ἀπέθανε ἐκ λοιμώδους νοσήματος, εἴτε ἐφονεύθη εἰς συμπλοκὴν τινα ἢ ἐνέδραν μὴ μνημονευομένην ὑπὸ τῶν χρονογράφων.

104. Γαλλόφιλος. Βλ. G. L. A., ἔνθ' ἀνωτ., σ. 2.

105. G. L. A. αὐτόθι.

106. Ὁ Hussein ἀντιμετώπιζε τὸν πασᾶν ὡς προσωπικόν του ἐχθρόν, θεωρῶν τοῦτον ὑπεύθυνον τοῦ θανάτου τοῦ Bardissy.

107. Βλ. E. Gouin, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 212.

Παρά τὴν τελικὴν ἀποτυχίαν τῶν σκοπῶν του, ὁ Χουσεῖν μπέης συνέλαβε καὶ προσεπάθησε νὰ πραγματοποιήσῃ εὐρύτερα σχέδια, τὰ ὁποῖα μόνον ἰσχυρὸς πολιτικὸς νοῦς ἠδύνατα νὰ προγραμματίσῃ. Διὰ τοῦτο δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ὁ τελευταῖος ἀξιόλογος ἀντίπαλος τοῦ δημιουργοῦ τῆς νεωτέρας Αἰγύπτου.
